

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 36 (10) 14DE JAARGANG
9 Maart 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25, Franco per post f2.50
Combinatie-abonn, R. d. V. 15 ct. per week

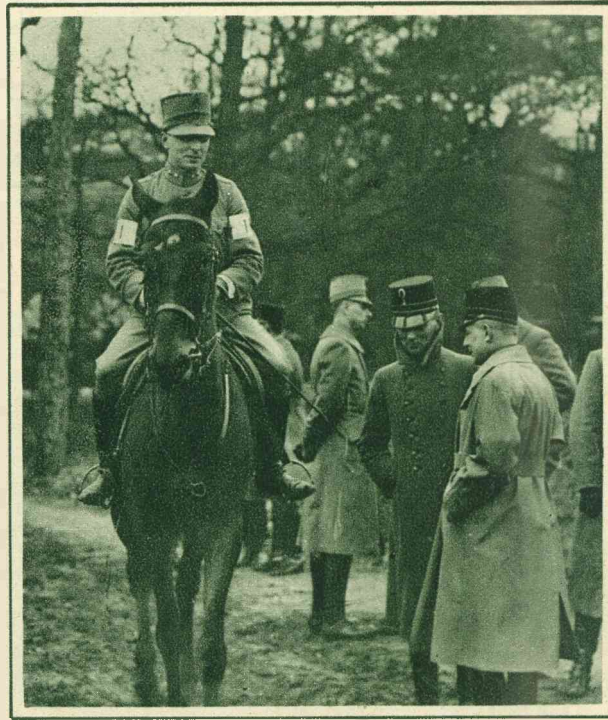
De Cross Country te Noordwijkerhout

Op het uitgestrekte en fraaie landgoed Leeuwenhorst van Jhr. Gevers van Kethel en Spaland te Noordwijkerhout hield de Koninklijke Militaire Sportvereniging Donderdag l.l. een cross country, waarin door ongeveer zestig deelnemers werd meegereden. Hierboven: een tweetal snap-shots, genomen toen de deelnemers des morgens het 4½ K.M. lange parcours aflieden.

Prins Hendrik (x), die de cross op verschillende punten volgde.

De start van luitenant P. T. Goossens op „Bridge Fire.”

Luitenant A. Vlielanders neemt op Bayard een der hindernissen.

De omgekeerde was — Inplaats dat het paard den ruiter over de sloot brengt, probeert de ruiter het 't paard te doen.

DE AVONTUREN VAN LOT

„Lot, ga je mee?”
 Geen antwoord.
 „Lot! Het is bij half twee. Ga nou mee naar school!”
 „Ik heb er geen zin in . . .”
 „Hè Lot, toe nou, ik moet mijn natuurlijke historie nog nakijken voor de repetitie! Als je nou niet meegaat, dan ga ik alleen!”

„Het is toch eigenlijk een schandaal!” barstte Lot uit, „om iemand met zulk heerlijk weer op te sluiten in zoo'n lamme school! Is dat nou weer voor pla-no-me-trie . . . Ajakkes!” Ze stak haar tong uit. „Het is een leuk festijn buiten! Hoor je de vogels? Hoor je de boomen? Zeg, hóór je de boomen?” riep Lot hoogdravend uit. „Loes! kind, het is een bijzondere dag vandaag; een héél bijzondere dag; ik voel het aan het prikken in mijn duimen! Is dat niet Shakespeare?” liet zij er nuchter op volgen.

„Vandaag . . .? Zijn geboortedag, bedoel je . . .?” weifelde Loes.

„Och wel néé, kind, dat prikken in zijn duimen, in mijn duimen, bedoel ik . . .”

„Prik Shakespeare in jouw duimen?” informeerde Loes verschrikt.

„Och, loop rond! Jij begrijpt ook nooit wat. Ik citéér . . .” verklaarde Lot.

Al pratende waren ze vast opgelopen.

Lot bleef voor iederen winkel staan.

„Ik moet een nieuwen hoed hebben!” verklaarde ze plotseling.

„Ja, maar nou toch niet, het is al bijna kwart!” angstigde Loes. „Laten we dan om vier uur gaan . . .”

„Nee, ik moet nu dadelijk een hoed hebben . . .”

„Zeker om mee in de klas te zitten!” spotte Loes, maar Lot hoorde het niet. Resoluut stapte zij een grooten hoedenwinkel binnen.

Bij de deur trok zij de verregende baret van haar hoofd.

„Juffrouw . . . ik wou een hoed . . .”

„Een gekleeden hoed, eh . . . dame, of een chapelleriehoed?” vroeg de verkoopster.

„Dat weet ik niet, ik zal zelf wel zoeken . . .”

Lot paste den eenen hoed na den anderen, kleine, kwieke pothoedjes, strooien baretten, gekleede avondhoeden met aigrettes, groote capelines met afhangende bloemen . . . Zij amuseerde zich dol.

„Zeg Loes . . . hoe vind je deze?” vroeg ze voor de zoveelste maal, maar Loes was weggegaan en had, ademloos

merkte de verkoopster op. — „Al zat hij ondersteboven, ik moet hem toch hebben.”
 Haastig stopte zij de baret in haar mantelzak, drukte het verrukkelijke hoedje diep over haar oogen, gaf het adres van haar tante voor de rekening op en wilde juist den winkel uitgaan, toen zij in een der spiegels zag, dat er iets op haar rug bengelde.

„Juffrouw, wat hangt er op mijn rug?”

Lachend knipte de verkoopster het af. „U hadt ook opeens zoo'n haast!” verontschuldigde zij zich. „Het is de adreskaart van het Parijsche huis . . . het is een modelhoed, ziet u . . .”

Maar Lot hoorde de helft al niet meer.

Trotsch als een pauw liep zij langs de winkels en bekeek zich in iedere ruit.

Niemand in de klas had nog een zomerhoed op . . . peinsde zij. Echt lekker, fijn. Nou was zij de eerste . . . en het wás een dot, een schát was het.

Voor een spiegelwinkel bleef Lot weer eens staan. Hier kon ze nog eens goed kijken . . .

Eigenlijk was het wel een beetje ‚erg’ rose . . .

Lot vond, dat het haar bleek maakte . . .

Ha! Een inval! . . . Rouge!

Verleden jaar, toen ze met die operetten-club had meegedaan, waren ze allemaal geschminkt en het had haar zóó goed gestaan . . . Iedereen was het er over eens geweest.

Maar Lot had het toen idioot gevonden om verf op je gezicht te smeren en het er later zoo gauw mogelijk weer afgeboend.

Zalig liep ze in de voorjaarszon te soezen . . .

Echt weer om iets gekst te doen, iets daverend-mals, waar je over stikte en proestte . . . nog lang daarna . . . Ze zou . . .

ja, wat zou ze nu eens . . .? De school en de planometrie waren vervaagd tot ongedachte verten . . . Zij ging uit de winkelstraat naar een stil, zonnig grachtje, waar schuchtere schaduwplekjes langs den walkant langs en het rimpellooze grachtenwater diep en donker het blauw van de lucht weerkaatste.

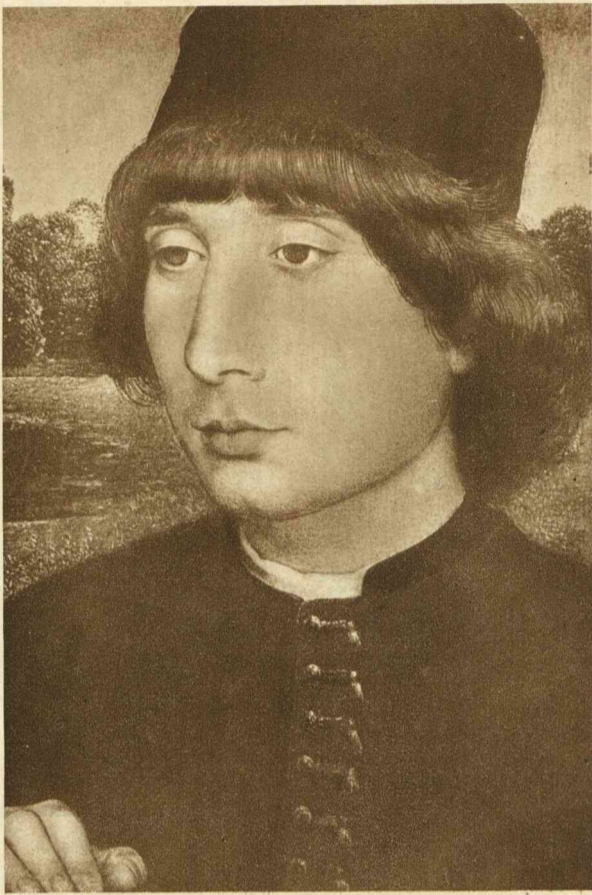
Hè . . . heerlijk was het hier . . . Van een zolderschuit werden wat kleurige bloempotten naar den wal gedragen . . .

In de verte sloeg een torenklok. Het was of de sonore slagen als flarden in de lucht bleven hangen . . . „Een . . . twee . . . drie . . .” telde Lot zonder er zich bewust van te zijn.

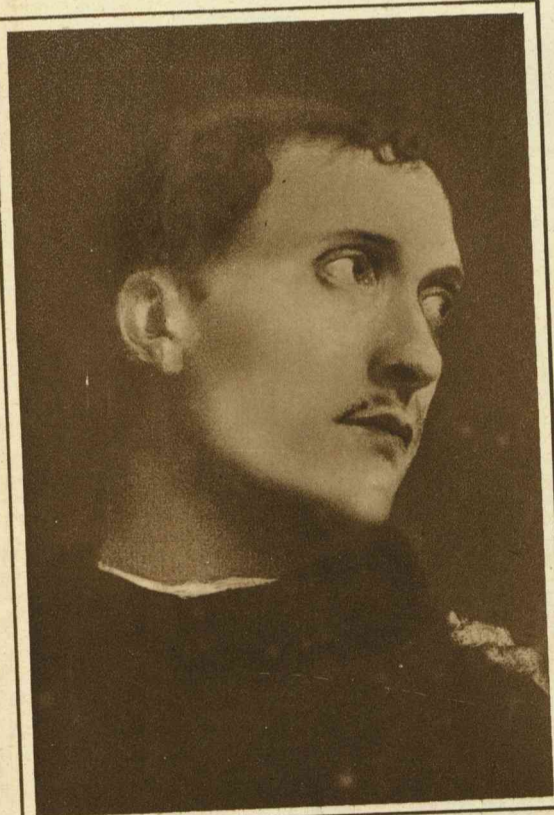
Twee mannen droegen een grooten, vergulden spiegel uit een huis . . . versperden haar even den weg . . .

Een oogenblik zag Lot zich dwaas van vlak-bij ten voeten uit . . .

SCHILDERKUNST IN ITALIË

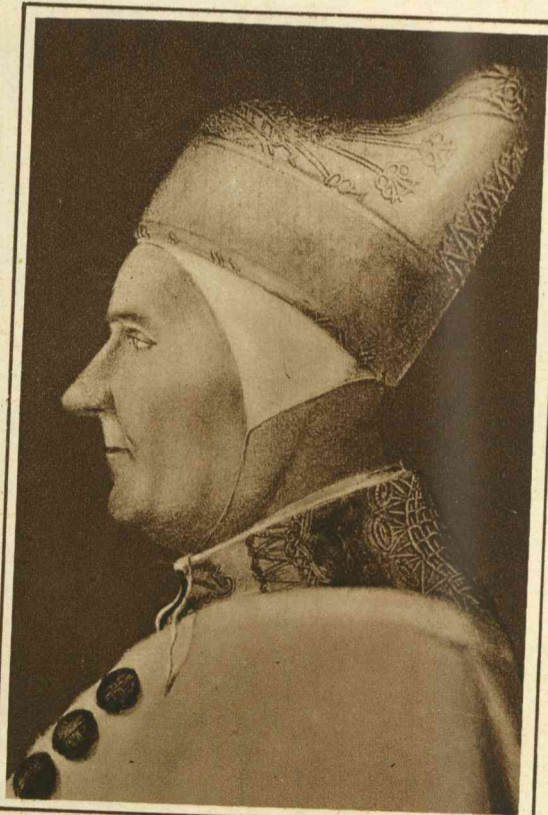
Portret van een Onbekende, door Antonello da Messina (1414—1480).
 Accademia te Venetië.

Hoofd van een monnik, detail uit een schilderij door Giorgione (1477—1510).
 Galleria Pitti te Florence

Judith, door Cristoforo Allori (1578—1621).
 Galleria Pitti te Florence

Portret van den doge Francesco Foscari door Gentile Bellini (1429—1507).
 Museo Correr te Venetië

Onze lezers vinden op deze bladzijde nog eenige afbeeldingen van Italiaansche kunstwerken. Eerst het portret, eenvoudig en toch zoo vol uitdrukking, van een Onbekende, geschilderd door Antonello da Messina. Bij 't eerste bezien valt ons een gelijkenis met de Vlaamsche meesters op. Deze Antonello was het, die aan de Venetiaansche schilders, als de gebroeders Bellini en anderen, het schilderen met olieverf leerde. Opvallend door de gevoelvolle expressie is ook dit terzijde gewend gelaat van den monnik uit Giorgione's wereldvermaarde Concert. Met Giorgione begint de bloei der Renaissance. Van het poëtische, een eigen-

schap van Giorgione's kunst, getuigt deze monnikskop ook in hooge mate. Het derde portret is karakteristiek voor den Venetiaanschen meester Gentile Bellini. Hij en zijn broeder Giovanni zijn de portrettisten der doges bij uitnemendheid. Onder die vele doge-portretten is dit wel een der meest opvallende door de statigheid. Hoe sober is dit portret en toch hoe majestueus, niet waar? Tot slot geven wij een typische groep, uit de latere renaissance, rijk van schildering, Judith met het hoofd van Holofernes voetstellend, een proeve van de kunst die op zichzelf ook weer belangwekkende periode in Florence.

holland, nog net op het nippertje de school kunnen bereiken.

„Flauwe mop!” mompelde Lot en liet een vlierkleurig

gevaarte van fijn paardenhaar op haar hoofd balanceeren.

een kokarde van rijslint en een van achteren hoog opgeslagen rand.

„Dat moet ik hebben!” verklaarde zij beslist.

„Pardon dame, u zet den hoed achterstevoren op!”

Zoo met de zon vlak in je gezicht, maakte die hoed toch

wel erg bleek . . . ze zou hem maar veel dragen, dan verschoot hij wel . . .

Zij zon even op een plan, dat haar leek te ontglippen.

O ja... ze zou rouge kopen. Lekker! Dan kon tante meteen niet eeuwig en altijd zoo zeuren van: „Och heer, wat zie je weer pips!”

Ze haatte dat woord pips. Wie gebruikte er nu zoo'n onmogelijk, idioot woord? Net iets voor tante...

Met een omwegje kwam ze weer in de winkelstraat terecht. Bij den eersten den besten kapper liep ze binnen.

„Hm! Het ruikt hier fijn!” dacht Lot en haalde eens flink haar neus op.

Van uit den schaterenden zonneschijn plots in den halfdonkeren winkel onderscheidde ze eerst niets.

Toen zag ze een jongmensch in een donkerblauw colbert. Ze zag alleen een keurig gepommadeerd achterhoofd en een hagelwitten boord, want het jongmensch had haar den rug toegewend en scheen met ijver en aandacht in een blaadje te lezen.

„O! Wat een beelderige, mahoniehouten kop!” mompelde Lot.

„Meneer!” sprak ze luid. „Ik heb een nieuwen hoed gekocht en die maakt me zoo bleek; wilt u me alsjeblieft een doosje rouge geven? Niet van dat gemeene goedje hoor!” liet zij er op volgen, „iets, waar je geen gaten van in je vel krijgt...”

Met een ruk wendde de jongeman zich om.

Met een oolijke twinkeling in zijn bruine oogen keek hij onderzoekend naar Lot's zachte, gladde, nu zoo blozende wangen.

„Zeker dame!” antwoordde hij ijverig. „Welk merk wenscht u?”

„Tja... dat... dat weet ik niet...” deed Lot een beetje verlegen. „W-weet u niets?”

„O, jawel... ik zal...” haastig begon de ijverige kapper in een kast met glazen schuifdeuren te zoeken, maar hij scheen niet zoo gauw te kunnen vinden wat hij zocht.

„Ah voilà... voilà,” riep hij op eens verheugd, „neemt u dit dame.

Dit merk kan ik u speciaal aanbevelen... het geeft een zachten, aangename bloes.”

Met een vies gezicht keek Lot in het steenen potje... „Ajakkas, hoe doe je dat?” vroeg ze.

„Een klein beetje met een zacht zeemleeren lapje op de wangen smeren en dan met de punten van de vingers goed uitwrijven...” legde het ijverige jongmensch uit.

„Ziet u... zóó...” meteen nam hij Lot's gezichtje

tusschen zijn vingertoppen en masseerde met zachte wrijf bewegingen van haar hals tot aan haar slapen.

„Ja, het is goed... dat kan ik zelf ook wel...” viel Lot snibbig uit. Wat verbeeldde die man zich wel!

„Hoeveel is het?” jachtte ze.

„Dertig cent alstublieft...”

Even voor u inpakken, dame?”

„Nee, het kan zoo ook wel.”

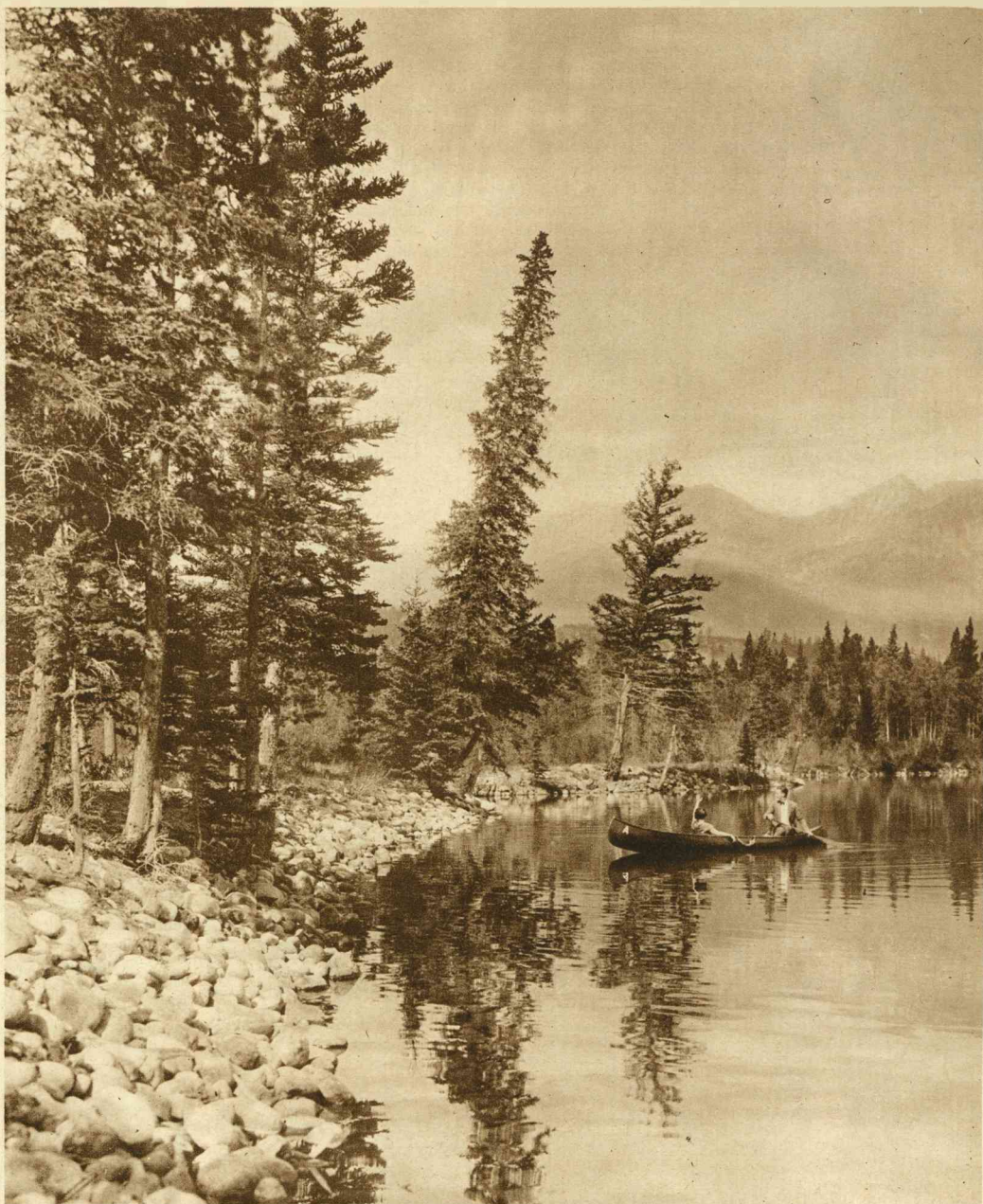
Haastig legde Lot drie dubbel-tjes op de toonbank en struikelde meer dan ze liep den winkel uit met een vuurroode kleur.

...Wat had die man een zachte handen...

Zoo van dichtbij waren zijn oogen eigenlijk nog véél aardiger...

peinsde Lot, terwijl ze, den pot rouge stevig omklemd in haar mantelzak,

langzaam naar huis liep. Zijn gezicht doet me aan iemand denken, maar ik

Het prachtige Lac Beauvert in het Canadeesche Jasper National Park

boodschap in den garen-en-bandwinkel naast den kapper.

Als ze in de buurt kwam begon haar hart zoo raar te kloppen en dan werd ze al drie huizen tevoren vuurrood. Meer dan een snellen, schuwen blik durfde ze niet wagen... doch er viel geen beelderig mahoniehouten hoofd te zien.

Den derden dag keek een roodharige, bleke jongen met sproeten in een witte kappersjas verveeld over de matglazen hor van de etalage...

Die andere... was zeker de baas zelf... peinsde Lot en ze besloot het maar op te geven.

Dienzelfden avond was er bij Loes aan huis vergadering van de tennisclub en voorstelling van de nieuwe leden. Loes zou gastvrouw zijn en Lot zou voor de theetafel zorgen.

Eindelijk waren allen compleet. „Mankeert er nog iemand?” werd er geroepen.

„Ja! Jan van Beesd!” riepen er een paar.

„Een beest! Wat is dat nou?” vroeg Lot aan Loes.

„Stil!... Het is een van de nieuwen! Het is een jonkheer... Sst! daar heb je hem!”

De deur ging open en Lot stond voor haar onberispelijken kapper.

Van schrik schonk ze een dikken straal thee in den suikerpot...

Hij was dus geen kapper... Dan had hij haar leelijk beetgehad...

Lot voelde neiging om voetstoots in het karpet te zinken... haar ooren gloeiden...

„Freule...!” een uitgestoken hand... weer die zachte, lenige vingers...

Lot bloosde pioenrood... „Verraad me niet!” zeiden haar oogen duidelijk.

De vergadering werd een groot succes. Men sprak af, elkander allemaal te tutoyeeren. Lang werd er nog na gedanst.

Natuurlijk bracht Jan van Beesd

weet niet aan wien... Verbeeld je, dat tante er achter kwam, dat zij zich door een kapper in haar gezicht had laten streelen...

Streelen... nou ja, dat was zoo'n erg woord... Maar eigenlijk was het dat toch geweest...

Drie dagen achtereen had Lot iederen dag een dringende

Lot naar huis.

„Zeg... ik zat daar te wachten om geknipt te worden... Het was zoo'n eenige gelegenheid...”

„Lot... ben je niet meer boos op me?” vleide hij vlak bij haar huis en zijn eerlijke, zwarte jongensoogen keken haar zoo'smeekend aan, dat Lot later aan Loes vertelde,

dat ze er heelmaal raar van geworden was, net of je teveel slagroom had geteget of zooiets!

„Beesd!” verklaarde Lot plechtig, „je hebt me lippenpommade voor rouge verkocht... en het kostte nota bene tweegulden... het stond er achterop!”

Waarop Jan zeide, dat hij een véél beter middel wist om roode wangen te krijgen...

Maar daar wou Lot niet van hooren...

Noorwegens natuurschoon. — Gezicht op station Myrdal van den bergspoorweg.

Dr. J. Th. de Visser, Kerk en Staat. —

Oorspronkelijk samengesteld uit

louter studiegenot, is deze verhandeling geworden een

standaardwerk over de verhouding van Kerk en Staat, zoowel in

binnen- als in buitenland, van de vroegste tijden af tot op heden.

Compleet in drie deelen. Het tweede deel is zoo juist verschenen.

— Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

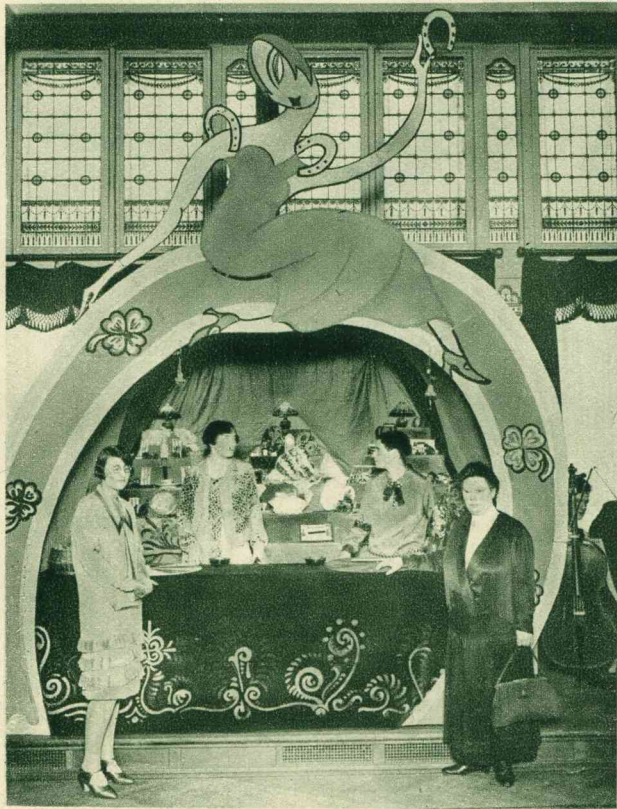
IETS OVER STORINGEN EN „HOE STEL IK IN ?”

De overbrenging van het gesproken woord en muziek per radio is langzamerhand zoo volmaakt geworden, dat ze ons een onbepert genot zou kunnen verschaffen, indien er geen storingen van allerlei aard dat genoegen kwamen bederven. We zullen eens nagaan welke soort van storingen er zijn, hoe ze ontstaan en wat we er aan kunnen verhelpen.

Als niet te ondervangen noemen we eerst de atmosferische storingen, die zich nu eens uit in een voortdurend, fijn, hoog gekraak, dan weer in bij tusschenpoelen optredend heftig gekraak met lagere ondertoon. Aan deze beide storingen is tot nu toe niets te doen en zal ook wel nooit veel te verhelpen zijn. Ze zijn een gevolg van lichtelectriciteit in het algemeen wat de eerste soort aangaat, en van plaatselijke buien wat betreft de laatste. De elektrische golven, die onze telefonie dragen, worden er door beïnvloed en vervormd. De storing door een bui kan men vaak na korten tijd hooren verminderen en geheel wegtrekken. De algemeene storing, die door weersonregelmatigheden zelfs op zeer grooten afstand kan veroorzaakt worden, plaagt ons vaak een heelen dag, om des anderen daags weer volkomen verdwenen te zijn. Het is somtijds niet precies uit te maken, of het fijne gekraak afkomstig is van bovengenoemde storing of van het genereerend ontvangen van een buurman, wat voor den geheelen omtrek het genoegen kan bederven. Ieder radioliefhebber is dan ook aan zichzelf en anderen verplicht, geen aanleiding tot deze soort storing te geven. Natuurlijk zal niemand dit opzettelijk doen, doch het is een gevolg van onwetendheid of van slechte toestellen. Wie zich een installatie aanschafft, zorge dan ook, zich grondig te laten onderrichten en vragende leverancier om de groote stations voor hem op te zoeken en te noteeren, zoodat hij een goed aankoopspunt heeft voor zijn instel-oefeningen. Gaat het niet, dan moet men om raad vragen en niet tot algemeen verdriet doorsukkel. Laat bij onaangename bijgeluiden een deskundige onderzoeken waardoor ze ontstaan; men kan aan een nieuw toestel zelf somtijds onaangename verrassingen krijgen. Later leert men alles vanzelf onderscheiden en beoordeelen. Een beginner trachte niet allerlei in den gids opgenomen korte-golfstations te zoeken; het is veel moeilijker dan het instellen op lange golf en ze zijn lang niet altijd neembaar, terwijl het luisteren op korte golf wordt bedorven door allerlei scheepsseinen, die op dezelfde golflengte werken en ook nog lijden aan wat we „sluier-effect” noemen. Het geluid verzwakt en verdwijnt vaak geheel. Laat in dit geval het toestel met rust en wacht tot het geluid terugkomt, maar ga niet aan de condensatoren draaien en hinder uw buurlieden niet met noodeloos gegil terwijl ge voor uzelf niets bereikt.

Ik wil hier het een en ander over instellen zeggen, wat misschien voor beginners van nut kan zijn. Het bedienen van een z.g. primairen ontvanger, het eenvoudigste toestel, is gemakkelijk genoeg. Zulk een ontvanger is gewoonlijk voorzien van gewone honingraatspoelen of mandbodemspeelen bij speciaal korte-golf-

ontvangers; ze staan in twee spoelhouders op het toestel. De linksche is meestal de afstemspoel en moet gekozen worden in verband met de grootte van de antenne en de lengte van de te ontvangen golf. Deze spoel vormt met den in het toestel aanwezige condensator een afstembare kring. De condensator kan door draaien aan een knop worden vermeld terwijl men den stand op een schaal afleest. Zulk een condensator bestaat nl. uit een stel, op korten afstand van elkaar geplaatste, vaste en een stel beweegbare platen, die men daar met een knop meer of minder tusschen kan draaien. Hoe verder ze er tusschen gedraaid worden, hoe grooter de golflengte, die men kan ontvangen. De andere spoelhouder dient voor de terugkoppelspoel, waarmee men het geluid kan regelen. Bij goede constructie van het toestel wordt het geluid sterker naarmate men de spoelen dichter bij elkaar brengt en bij

„Misgab Lajeled”.

In Hotel de l'Europe te Amsterdam werd den 1en en 2en Maart een bazar gehouden ten bate van de Voogdijvereëning voor Joodsche Kinderen „Misgab Lajeled” (Toevlucht voor het kind). Een der fraaie stands.

goede keuze — an spoelen moet het geluid het sterkst zijn, wanneer ze eenige centimeters van elkaar verwijderd staan. Brengt men de spoel nog dichterbij, dan wordt het geluid vervormd en treedt zelfs gillen op. Dit verschijnsel noemt men genereeren; de lamp

begint te werken als een zendlamp en men bederft daardoor niet alleen zijn eigen ontvangst, maar die van de geheele buurt. De terugkoppelspoel kan altijd kleiner zijn dan de afstemspoel; treedt er genereeren op als ze weggekoppeld staat, dan is dit een teeken, dat ze te groot is en moet men een nummer kleiner inzetten. De behandeling van zulk een ontvanger is zeer gemakkelijk en alleen bij gebruik van een onvoldoend sterk toestel kan het voorkomen, dat de onwetende amateur, om het geluid sterk genoeg te krijgen, te vast koppelt en zacht genereerend ontvangt, er geen acht op slaand, dat zijn geluid slecht van kwaliteit is en vergetend hoeveel last hij den buurman met een luider toestel veroorzaakt. Wat de grootte van de afstemspoel aangaat: die voor Hilversum zal meestal 200 kunnen zijn, terwijl men voor golfrenten tusschen 500 en 600 met 75 of 100 kan volstaan. Voor Daventry en Parijs probeere men spoel 250.

Als men met zulk een primair ontvanger overal kon volstaan, zou de zaak eenvoudig genoeg zijn. Dit is echter niet het geval, wanneer men op betrekkelijk korten afstand van zenders woont, die storend kunnen werken bij ontvangst van andere stations. Is men in die conditie, dan moet men zich bedienen van een secundair ontvanger en wordt de zaak ingewikkelder, aangezien er twee kringen te bedienen zijn. Op zulk een toestel vindt men drie spoelhouders, de middelste weer als instelspoel, links in den regel de primaire, rechts de terugkoppelspoel. De lampen worden ontstoken en men brengt de terugkoppelspoel halverwege tot de instelspoel of nog dichterbij en draait de secundaire condensator (de rechtsche dus) juist als bij den primair ontvanger. Men zal nu, als de middelspoel goed is, de draaggolf van het te ontvangen station hooren, een toon, die eerst hoog is, dan daalt tot het nulpunt en weer hoog wordt. Men laat den condensator licht bij het nulpunt staan en tracht, door den primairen condensator te draaien, het geluid te versterken. Gaat dit niet, dan deugt de eerste spoel niet en moet men een andere probeeren. Gaat het, dan koppelt men de primaire spoel vaster tot de telefonie sterk doorkomt. De ontvangst hoort op zijn best te zijn als de spoelen onder een hoek van $\pm 45^\circ$ staan. Blijft de toon na instellen aanhouden, dan verwijderd men de terugkoppelspoel een weinig. Nu wordt de secundaire condensator nog bijgesteld en de terugkoppelspoel voorzichtig aangehaald, terwijl men zorgt, dat er geen vervorming of gillen optreedt. Men zal één punt vinden, waarop de ontvangst het best is. Heeft men een station gevonden, dan noteert men de spoelen, de condensator-standen en desnoods de spoelafstanden om het voor zichzelf en anderen lastige zoeken voor een volgenden keer te voorkomen. Dit is in groote trekken de behandeling; men bedenke echter, dat ieder toestel zijn eigenaardigheden heeft, die men spoedig vanzelf leert kennen.

Het veel gebruikte schema Koomans is ook een secundair ontvanger, maar met een hoog-frequentlamp daaraan toegevoegd. Hierdoor wordt de ontvangst veel luider, doch men boet wel wat van de selectiviteit in. De middelen, om deze te verbeteren, zal ik in een volgend artikel wel eens bespreken. Het is een zeer eenvoudig schema. Om in te stellen, zet men de primaire spoel geheel buiten koppeling (dus zoover mogelijk weg). Nu wordt de secundaire kring op de gewone wijze ingesteld en de terugkoppelspoel zoover verwijderd, dat men juist op den rand van genereeren is. Vervolgens wordt door draaien aan den condensator de primaire kring afgestemd. Het genereeren zal op een bepaald punt wederom optreden, wat men onderdrukt door de terugkoppelspoel wat te verwijderen. Somtijds staat de primaire spoel op het toestel geheel buiten koppeling; waar dit niet het geval is, kan men vaak, vooral bij korte-golfontvangst, ook regelen door bijhalen van deze primaire.

V.

DE NEDERLANDSCHE JAARBEURS

HAAR NUT VOOR NIJVERHEID,
HANDEL EN VERBRUIKERS

OVERZICHT DER JAARBEURSGEBOUWEN.

JAARBEURSHANDEL OP HET TERREIN.

Den 15en Maart a. s. zullen de deuren van het onder de zakenlieden zoo bekende Jaarbeursgebouw wederom geopend worden. Dit keer voor het houden van de zestiende beurs, die, naar thans reeds vaststaat, veel belangrijker belooft te worden dan alle voorgaande.

Behalve de trouwe deelnemers toch, die op geen enkele beurs van den laatsten tijd ontbroken hebben, zijn ook verscheidene nieuwe belangrijke firma's uit binnen- en buitenland ingeschreven, waarvan talrijke zullen uitkomen met in werking zijnde machinerieën en met nieuwe uitvindingen en procédés.

Het is natuurlijk overbodig, die de belangrijkheid van de Nederlandsche Jaarbeurzen voor onzen handel en nijverheid te wijzen. Vooral ten opzichte van de goede zakenmensen, die hun tijd begrijpen, zou dit gelijk staan met uilen naar Athene dragen.

Ieder zakenman weet immers, dat het succes van zijn onderneming voor het grootste deel afhangt van de wijze waarop hij inkoop. En waar zou hij dit beter kunnen doen dan op de Jaarbeurs, waar hij alle of zoo goed als alle artikelen van zijn branche bij elkaar vindt uitgesteld, zoodat hij gelegenheid heeft deze op zijn gemak onderling te vergelijken en uit de vele offerten de beste keuze te doen. De beste keuze, zoowel wat betreft kwaliteit als prijs.

Was het vroeger noodig, dat hij talrijke fabrieken bezocht, thans kan hij volstaan met een éendaagsch bezoek aan de Jaarbeurs. En in negen van de tien gevallen zal hij dan nog beter geslaagd zijn, dank-zij ook het feit, dat iedere exposant natuurlijk zijn uiterste best doet, een zoo voordeelrijk mogelijke aanbieding te doen. Zijn concurrenten zitten immers vlak naast hem!

En hiermede is meteen ook verklaard, waarom de Jaarbeurzen ook op onze

nijverheid zoo'n gunstigen invloed uitoefenen. Iedere fabrikant toch, die op de beurs exposeert, weet, dat hij om zich heen niets dan tot op het uiterste opgedreven concurrentie zal zien. Hij weet dus ook, dat de artikelen, welke hij er brengt, zoo goed en goedkoop mogelijk zullen moeten zijn, wil hij succes hebben. Hierdoor zal hij er toe komen, na te gaan, op welke wijze hij zijn product kwalitatief kan verbeteren, hoe hij de voortbrenging ervan zal kunnen vergrooten, welke kosten in de totstandkoming ervan vermeden kunnen worden enz., met het gevolg, dat zijn bedrijf op een gezonde en economische basis wordt ingericht. Op iedere beurs bemerkt hij immers opnieuw, dat hij alleen dan aan den algemeenen concurrentie-wedloop kan blijven deelnemen, indien zijn product zoowel wat prijs als hoedanigheid aangaat, den toets der critiek met andere voortbrengselen uit die nijverheid kan doorstaan.

Maar behalve hierop, zal zijn energie ook gericht zijn op het brengen van iets nieuws, iets wat zijn concurrenten niet hebben. Want hij weet, dat daarnaar vraag is in dezen tijd van steeds wisselend inzicht en verlangen. En waar zou hij beter gelegenheid hebben de aandacht op zijn nieuwe vinding, op het nieuwe artikel of model te vestigen, dan op de Jaarbeurs, waar zijn afnemers komen zoeken en speuren naar het beste en modernste?

Neen, wie slechts even nadenkt over de beteekenis der half-jaarlijksche beurzen te Utrecht, zal direct begrijpen, dat zij zoowel voor onze nijverheid als onzen handel een stimulan, een drijfkracht zijn van niet te overschatten beteekenis.

En wat de groote schare van verbruikers aangaat, ook zij profiteert van den invloed ten goede, die onze industrie ondergaat, door het in de oorlogsjaren te Utrecht in het leven geroepen instituut. Want ook hâar voordeel is het, dat de aan de markt gebrachte artikelen zoo goed en goedkoop mogelijk zijn!

UIT HET VOLLE LEVEN

Ds. D. N. Zuithoff

De vorige week is na een ernstig lijden op 48-jarigen leeftijd overleden Ds. D. N. Zuithoff, predikant bij de Nederd. Hervormde Gemeente te Bolsward.

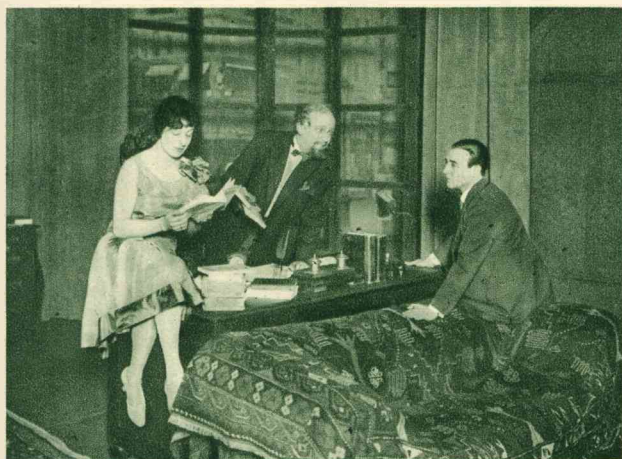
De Catharijnenbrug te Utrecht

Een foto van de werkzaamheden aan de Catharijnenbrug te Utrecht. Wanneer de brug gereed is, zal dit zoowel voor het verkeer op den weg als op het water een groot'e verbetering beteekenen.

Dr. H. J. M. Boonacker

te Leiden herdacht den 4en Maart l.l. den dag, waarop hij vóór 40 jaar tot arts werd bevorderd.

„Amoureuse”

Een scène uit bovengenoemd toneelspel, waarvan de vorige week in den Stadsschouwburg te Amsterdam de première ging. V.l.n.r.: Vera Bondam, Cees Laseur en Dirk Verbeek.

Prof. Keesom getrouwd

Prof. W. H. Keesom, aan wien het eenigen tijd geleden gelukte helium in vasten toestand te brengen, trad in de afgelopen week te Leiden in het huwelijk met mejuffrouw S. F. M. Gieliam.

„Baanbrekers”

Timrott (links) en Mevrouw Aaf Bouber-ten Hope (rechts) in Habner's „Baanbrekers” waarvan de vorige week in den Plantage-Schouwburg te Amsterdam de première ging.

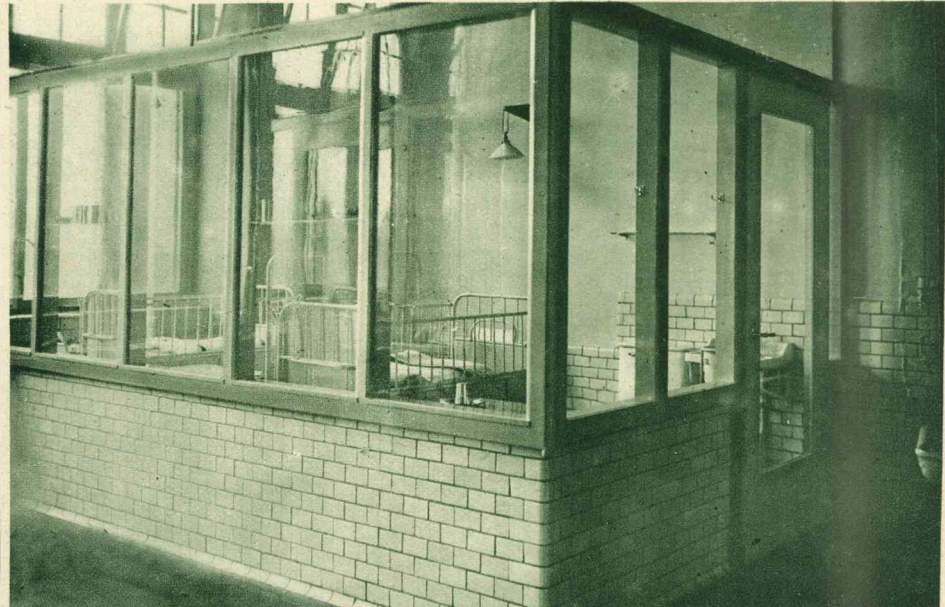
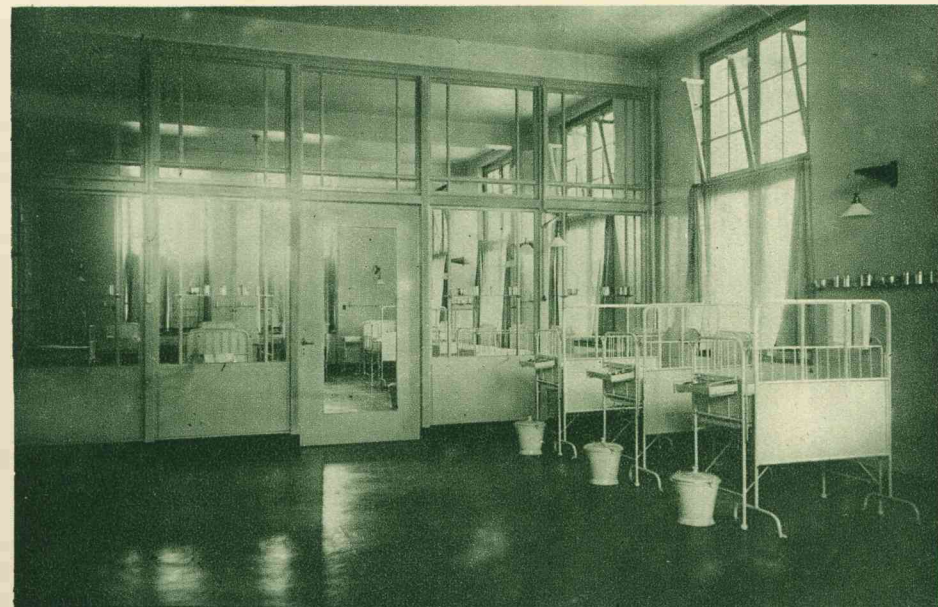
Felle brand te Zaandam

De autoherstelplaats van den heer Starman aan het Zaagselpad te Zaandam, die de vorige week geheel uitbrandde.

Voor de Olympische spelen

Krijgsmann, de Zweedsche trainer voor atletiek, geeft Borkens op het „H.F.C.-Haarlem”-terrein een les in polstokspringen.

De Kinderkliniek in het nieuwe Academisch Ziekenhuis te Leiden

Woensdag l.l. is de onder leiding van Prof. Dr. Gorter staande kinderkliniek van het nieuwe nog in aanbouw zijnde Academisch Ziekenhuis te Leiden in gebruik genomen. Wij geven van deze op moderne wijze ingerichte afdeling een tweetal interieurfoto's. Links: Een kijkje in de zuigelingenzaal en rechts: de afdeling voor de aan een besmettelijke ziekte lijdende patiëntjes.

VERWANTE ZIELEN....

Aan den overkant van de nauwe straat zong een viool. Wanhopig, droevig ontvloten de tonen aan de snaren. Het was alsof een ziel in doods-nood klaagde....

„Ik wou, dat hij niet zoo speelde,” zei een meisje, dat poppen zat te maken in de fabriek. „Het maakt je aan het huilen.”

„Ik vind het niets mooi,” zei haar vriendin, die naast haar zat en aan hetzelfde werk bezig was. „Ik hoor liever ‚Valencia’ of zoiets.”

„Ach,” zei het eerste meisje, met de blonde haren en de droomerige blauwe oogen. Zij heette Marie, en was een wees. Ze was in de bergen van Andalusië geboren en hoe en wanneer ze naar Londen was gekomen wist niemand. Ze had werk gevonden in de poppenfabriek en met haar vriendin woonde ze op een klein dakkamertje in een van de armoedigste wijken van de wereldstad.

Ze hield van de muziek, die de violist, die tegenover de fabriek op een kamer woonde, speelde. Want de viool zong werkelijk onder de vaardige hand van den gebenedijden kunstenaar.

Marie had hem toevallig leeren kennen. Hij had op zekeren dag bij het uitgaan van de fabriek voor haar uitgeloopen in de straat, toen een vel muziekpapier, dat hij onder zijn arm droeg, gevallen was, zonder dat hij het merkte. Marie had het opgeraapt en hem ingehaald.

„Uw muziek, mijnheer,” had ze gefluisterd.

Ernstig had hij zich omgekeerd.

„Oh, dank u wel. Ik had het niet bemerkd.”

Ze aarzelde en bleef schuchter met het muziekpapier in haar hand voor hem staan. Haar gezichtje werd beurtelings wit en rood. Eindelijk kon ze uitbrengen: „Neemt u mij niet kwalijk, mijnheer, maar... maar ik heb naar u geluisterd, terwijl u speelde.”

„Dat is erg aardig van u geweest,” zei hij hoffelijk.

„Maar... maar dat is heelemaal niet zoo,” zei ze stotterend, niet goed wetend hoe ze zich moest uitdrukken. „want ik vond het mooi, héél erg mooi. Iedereen moet graag naar u luisteren als u speelt.”

Hij schudde zijn hoofd.

„We leven in de eeuw van de onrust, in de eeuw, die alles ontkent wat werkelijk mooi is in de muziek en de kunst, die beide groote, onsterfelijke gaven. Het is de eeuw van de jazz en het stompzinnige vermaak. Het is nu bijna onmogelijk voor een goed kunstenaar om succes te hebben.”

„Maar u zult toch wel slagen?” vroeg zij met een naïef kinderlijke overtuiging in haar stem.

„Indien al mijn vrienden het vertrouwen in mij hadden, dat u heeft, dan wel,” antwoordde hij. „Het is heel erg lief van u, om zóó over mijn spel te denken. Houdt u veel van muziek?”

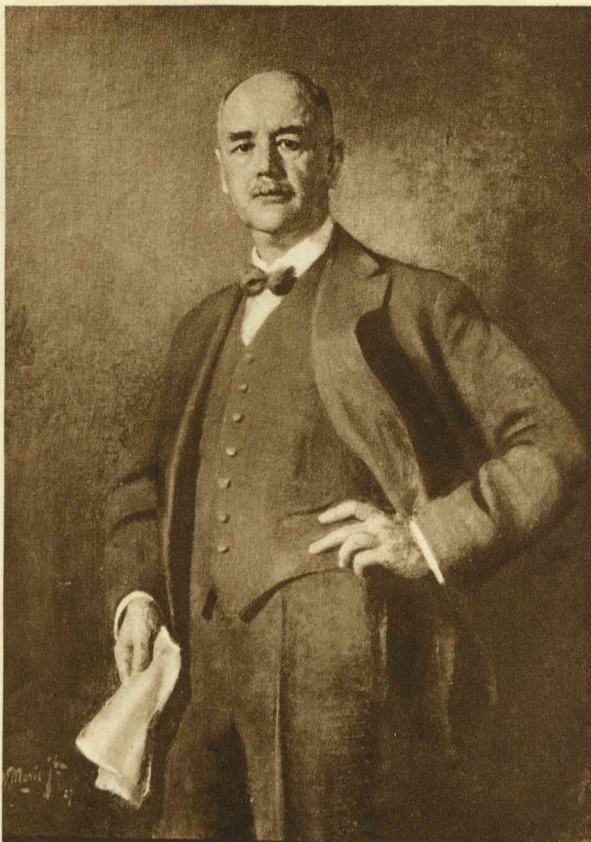
„Ik ben er dol op, mijnheer. Vooral viool vind ik zoo prachtig!”

„Misschien wilt u eens naar mij komen luisteren bij gelegenheid?”

Hij zag hoe haar oogen begonnen te glanzen en hoe er een diepe blos op haar wangen verscheen. Zij maakte een beweging alsof ze in haar handen wilde klappen van blijdschap, en zei enthousiast: „Oh, gráág... als u het goedvindt!”

Toen ze weer aan haar werk was en schitterende blauwe oogjes in rose en geel gekleurde poppengezichtjes zette, plaagden de andere meisjes haar.

„We hebben je wel gezien hóór, met

Dr. A. Zimmerman.

Hierboven reproduceeren wij het nieuwste portret van Dr. A. Zimmerman, oud-burgemeester van Rotterdam, genomen naar het onlangs voltooide schilderij van W. Maris Jbn.

dien langharigen violist,” zeiden ze gekscherend. „Pas maar op, dat hij je hart niet steelt... Die muzikanten zijn niet te vertrouwen...”

„Onzin!”

Ze weigerde om verder naar haar geplaag te luisteren, want aan den overkant van de straat was de viool weer gaan zingen. Vuriger en meeslepende dan ooit....

Op een dag ging ze naar zijn kamer, waar hij voor haar zou spelen. Het was een armelijke kamer, met oude, afgeleefde meubels, en de hospita had stellig in geen maanden stof afgenomen. Marie was op en top een huisvrouw. Ze was vroeg gekomen en hij was even weggegaan om in de buurt wat goedkope bonbons voor haar te halen. Meer kon hij niet betalen. In dien tusschentijd begon Marie stof af te nemen, de stoelen wat ordelijker te zetten en het theeblad in orde te maken. Toen Pietro Calvonn terugkwam, zag zijn kamer er veel gezelliger uit.

„U... u is een echte engel!” riep hij uit en drukte vormelijk, als een ridder, een kus op haar hand.

Ze had een massa ongestopte sokken gevonden, die ze in haar schoot legde, toen ze zitten ging om naar zijn spel te luisteren.

„U speelt voor mij, en ik stop voor u,” zei ze, toen ze zijn verbaasde blikken zag.

Hij greep zijn viool en stemde. Een ongekende ontroering maakte zich van haar meester, nu ze zijn instrument van zóó dichtbij hoorde. Zij zat in den eenigen grooten stoel, dien het vertrek rijk was en stak een draad sajete in de naald... Maar toen hij begon te spelen, bleven haar handen werkeloos in haar schoot liggen en staarde ze droomerig voor zich uit....

Hij stond in het midden van de kamer, zijn hoofd lag schuin op zijn instrument, zijn lenige vingers gleden snel over de snaren. En hij speelde... speelde wonderlijk mooi en ontroerend.

Eerst speelde hij een Venetiaansch gondelliedje, waarin men de golfjes zacht tegen de boot hoorde klotsen. Ze sloot haar oogen en droomde van de kleine boogbruggetjes, die zij wel eens op afbeeldingen van Venetië gezien had. Toen speelde hij een Spaanschen dans, en ze hoorde het rinkelen van de tamboerijn. Daarna kwam er een zacht, bijna fluissterend wiegeliédje...

„Het is héérlijk, wonderlijk!” riep ze uit, toen hij ophield. „Oh, er is iets betooverends in die muziek.”

Zij ging nog verscheidene keeren naar zijn kamer. En altijd nam ze eerst stof af en dan begon zij zijn kousen te stoppen, en hij speelde voor haar en legde zijn gansche ziel in de muziek....

„Ik zal mijn viool voor u laten zingen,” zei hij wel eens. „Mijn viool, dat ben ik. Als ik honger heb, snikt zij van pijn, als ik weenen moet, huilt zij, en als ik vrolijk ben, lacht zij.”

En liefkoozend streelde hij de snaren.

„Wees voorzichtig, Marie,” zei een van de meisjes van de fabriek. „Je wordt verliefd op hem...”

Helaas, de waarschuwing kwam te laat. Want hij, ze begreep het, hij zou weggaan; hij zou groot en beroemd worden in verre landen... En zij was maar een arm meisje, een wees. Hij zou slagen, zij zou altijd het poppenmaakstertje blijven, het fabrieksmeisje. Waar kon ze op hopen? En hij ging weg.

„Nu, zeiden we het niet?” vroegen de meisjes. — De wereld is altijd zoo trotsch, als het blijkt, dat haar waarschuwing juist was. Maar zij vertelde niet, dat hij haar een briefje had gestuurd.

Roode Duivels—Zwaluwen 3—0.

Dinsdag der vorige week had te Brussel wederom de traditioneele jaarlijksche voetbalwedstrijd Roode Duivels—Zwaluwen plaats, dien de Belgen dit keer met 3—0 wisten te winnen. —

Hierboven, links: Quax, de doelman der Zwaluwen, grijpt op het juiste moment in.

Rechts: Quax bij een uitval.

Roode Duivels—Zwaluwen.

Links: Een schermutseling voor het doel der Zwaluwen. Rechts: Quax redt ten koste van een corner.

Uit Sovjet Rusland.

Links: Een deel van het vroegere Winterpaleis der Czaren te Leningrad is veranderd in een revolutie-museum, dat thans zeven jaar bestaat. Op onze foto ziet men de museum-commissie bezig de afdeling „Volksvrijheid” opnieuw te ordenen. Rechts: De aanleg van de 600 K.M. lange spoorlijn Charkow—Cherson. Wanneer de lijn voltooid is, zal er een directe spoorverbinding zijn tusschen het rijke graangebied van Charkow en de Zwarte-Zeehavens Nikolajew en Cherson. Eenige weken geleden is reeds een gedeelte van de lijn in gebruik genomen, van welke plechtigheid wij hierboven een foto brengen.

„Ik ga weg. Ik kom terug, wanneer ik succes heb gehad. Ik wil je vertrouwen in mijn kunnen waard zijn.
Pietro Calvonn.”

Maar hij had haar hart gewond en er een groote leegte in achtergelaten.

Een ongeluk komt zelden alleen. Ook Marie werd zwaar beproefd. De poppenfabriek ging slecht en had haar deuren moeten sluiten. Er kwam een vreeselijke morgen, waarop zij geen werk meer had en ze nog slechts beschikken kon over eenige pennies. Ze deed haar best om een betrekking te vinden. Maar de wereld wacht nu eenmaal niet op meisjes, die blauwe oogjes in gekleurde poppekoppen kunnen zetten. Er was een harde, moeilijke tijd voor haar aangebroken. Dagenlang liep zij van de eene fabriek naar de andere, zoekend naar arbeid. Toen ze dien eindelijk vond, was het op een nog kleiner salaris bij een zogenaamden poppen-dokter in een van de voorsteden.

Iederen dag kwamen er gewonde poppen om hersteld te worden. Ze hadden nieuwe armen, beenen en soms ook wel een nieuw hoofd nodig.

Het was eentonig werk en Marie's hart verlangde naar Pietro Calvonn, maar ze had in geen maanden bericht van hem gekregen.

Op zekeren Zaterdagmiddag, dat zij door Regent Street liep, zag zij opeens zijn naam op een aanplakbiljet. „De beroemde violist Pietro Calvonn” las zij. Haar hart sprong op van vreugde. Hij was dus geslaagd, zong het in haar. Zij had nog een shilling over, en daar kocht ze des avonds een plaats op het balkon voor. Ze kwam in een overvol huis en luisterde als in een droom naar een piano-solo, naar een dame die zong, en een heer die reciteerde, en toen voelde zij hoe zij over haar gansche lichaam begon te beven, want nu zou hij komen.

Het was Pietro. Ze had zich in het begin afgevraagd of hij erg veranderd zou zijn, of hij aanstellerig zou doen. Maar gelukkig: hij was zichzelf gebleven. Ze voelde zich ontroeren van geluk.

„Het is Pietro,” zei ze telkens weer tot zichzelf.

De viool zong. Ze zong, zooals ze altijd had gedaan, alleen scheen het haar alsof ze... nog veel verlangender klonk, alsof ze iets miste, zocht naar iets, wat ze verloren had. Dit gaf aan zijn spel nog meer bekoring. Het publiek was verrukt. Toen hij geëindigd had, bracht men hem staande 'n ovatie, luide zijn naam roepend.

„Bravo! Bravo! Pietro Calvonn! Calvonn!”

Hij speelde weer, een van de teere, lieve liedjes, die hij zoo vaak voor haar had gespeeld.

Ze hoorde van den portier, dat hij een heele serie concerten zou geven. Minstens tweemaal in de week, zoolang haar overgespaarde geld reikte, ging ze luisteren. Ze sloop naar binnen, bleek en mager, zichzelf voedsel ontzeggend om hem te kunnen hooren en zien.

Het laatste concert was een enorm succes. Het was zijn afscheidsconcert, want twee dagen later zou hij Engeland verlaten om een lange tournee te gaan maken. Hij zou Italië en Spanje bezoeken; het zou dus lang duren, eer hij weer in Engeland kon terugkomen.

Kunst in Sovjet Rusland.

Het nieuwe standbeeld van Dostojewski te Moskou.

Marie was er vroeg, en luisterde met heel haar ziel.

Toen de laatste tonen waren weggestorven, en hij buigend achter het zware, fluweelen gordijn was verdwenen, drong ze naar den uitgang toe. Ze wilde hem graag zien, als hij in zijn auto zou stappen. Maar een teleurstelling wachtte haar; er stonden al heel veel menschen, en ze zag geen kans naar voren te komen. Opeens hoorde ze een mompelend

geluid, een luid hoera-geroep, en toen het dichtslaan van het portier. Hij was dus weg, zonder dat ze hem gezien had. Een gevoel van teleurstelling overmande haar. Toen zag ze hoe de auto naar haar kant gekeerd stond; ze slaagde er in, naar voren te dringen, zag zijn gezicht achter het raampje: Pietro, met zijn schitterende oogen en zijn lachenden mond. Ze drong nog meer naar voren... voelde opeens een hevige pijn... en toen was het donker...

Uren later kwam ze langzaam tot bewustzijn. Eerst dacht ze, dat ze in Spanje was. Waarom wist ze zelf niet... Misschien omdat hij naar Spanje zou gaan en alles zoo licht was om haar heen?

Toen voelde zij iets weeks om en onder haar... een geur van rozen drong tot haar door. Moeilijk wendde zij haar hoofd terzijde. Ze zag, dat ze in een klein kamertje lag, in een helder wit bed en dat er een zuster naast haar zat.

„Is het wel een zuster... of een engel?” dacht ze.

„Ben ik in den hemel of ben ik ziek?”

Toen besefte ze dat ze ziek was, en zich de plotselinge pijn en de zwarte duisternis herinnerend, die er direct op gevolgd was, begreep ze, dat zij overreden moest zijn. Op haar vraag knikte de zuster bevestigend.

„En mijnheer Calvonn heeft u hier gebracht,” vertelde ze. „Hij heeft al een paar keer naar u gevraagd ook. Zal ik hem roepen? Hij is in het gebouw.”

Rustig verliet de zuster het vertrek, en Marie voelde, dat hij kwam. Hij kwam langzaam binnen, op zijn teenen loopend, een blik van oneindige teederheid in zijn oogen.

„Marie,” zei hij.

Een groote traan rolde langs haar wang.

„Ik... het was mijn bedoeling niet, dat u mij zien zou,” zei ze schreiend.

„Ik weet het. Maar ik zag je toch. Oh, Marie, waar was je gebleven? Ik ben naar de poppenfabriek geweest om je te zoeken, maar die was gesloten. En niemand wist, waar je was heengegaan. Londen is zoo groot.”

„Ik moest werk zoeken,” verontschuldigde zij haar verdwijning.

„En toen zag je mijn naam, en ben je gekomen om mij te hooren spelen! Waarom ben je niet naar me toegekomen in de pauze?”

„Ik ben zoo arm,” stamelde zij.

„Maar hoorde je dan niet, hoe mijn viool om je riep? Ze zong voor jou, ze verlangde naar je, Marie... ze verlangde naar het eenige meisje in de wereld...”

Zij stak haar hand uit en greep de zijne.

„Laat me niet meer alleen,” smeekte ze met tranen in haar oogen.

„Nooit,” antwoordde hij, en zich over haar heen buigend, drukte hij een teederen kus op haar voorhoofd. „Ik houd veel te veel van je, om je alleen te kunnen laten. Dat mocht ik je toen niet zeggen, toen ik nog zoo arm was, maar nu mag je het wel weten. We gaan samen naar Italië en Spanje, nietwaar, meisje-mijn? Is het niet zoo, lieve?”

En voor het eerst sinds langen tijd lachte zij... En haar mooie, liefdevolle ziel schemerde door haar groote, trouwe oogen...

AVONDSTEMMING

(Gemeenten Koog-Zaandijk)

DE TWEE GROOTE VERLANGENS

DOOR MAY EDGINTON
GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCH

9)

Hillmores armen lieten haar even los, maar het volgende moment had hij haar polsen met een ijzeren greep omvat.

„En wat kun je nu beginnen, kleine tijgerkat?” vroeg hij.

Toen veranderde hij evenwel van houding en zijn stem was smeekend.

„Mag ik je alsjeblieft naar huis brengen? Je zult anders heusch te laat voor het souper komen.”

„En u dan? U wordt toch bij Lady Party verwacht?”

„Dat komt er minder op aan.” Daarna zette hij den wagen in beweging.

„Je hoeft me eigenlijk niet eens te vertellen, waar je geweest bent, Gracia. Je hebt den jongen Devon zeker gesproken?” — Daar Gracia het niet noodig vond, opzettelijk te liegen, zei ze niets, maar lachte.

Ze waren nu niet ver van het huis van juffrouw Grand verwijderd. „Wanneer kun je nu met me dineeren, Gracia? Of vindt je het misschien verstandiger, dat we op een middag naar Exeter rijden, waar ten minste een behoorlijk restaurant is? Kan dat geregeld worden?”

„Breng me niet in verzoeking,” zei Gracia spottend.

„Meen je dat werkelijk?”

„Ik houd nu eenmaal van pretjes,” zei ze thans op ernstigen toon.

Toen de wagen voor het kleine huis stilhield, stak zij Hillmore haar hand toe en verzocht hem dadelijk weg te rijden. Eensklaps kwam er een onweerstaanbaar verlangen over haar, hem even in de war te brengen en voordat hij wist, wat er gebeurde, had ze hem vluchtig gekust en keerde zich om.

„Gracia Gracia,” riep hij haar na. „Wil je morgenavond met me gaan dineeren?”

„Nee, dank je,” klonk het terug. Op dat oogenblik werd de voordeur geopend en verscheen juffrouw Grand op den drempel.

Hillmore kwam onmiddellijk uit den wagen en boog. „Juffrouw Grand, ik ontmoette deze avontuurlijke jonge dame alleen in de duisternis en ik heb er op gestaan, haar veilig en wel thuis te brengen.”

„Ik dank u vriendelijk,” zei de oude dame.

„Ben ik heel erg laat?” vroeg Gracia schuldbewust.

„Maar vijf minuten over tijd, kindje.” Plotseling vielen de oogen van juffrouw Grand op de rijlaarzen van het jonge meisje.

„Ik heb die aangetrokken, omdat ik geen andere hooge schoenen bezit,” zei ze verontschuldigend.

„Je moet krijgen, wat je nodig hebt, kindje.”

„Dat zal ook wel geleidelijk gebeuren,” verzekerde Gracia haar, terwijl ze vlug de trappen opliep.

Vijf minuten later was ze weer beneden. Ze voelde zich wanhopig ongelukkig, omdat zij Hillmore dien kus had gegeven, doch ze was boos op zichzelf, omdat ze niet wist wat ze mankeerde, daar ze zich vroeger toch nimmer om dergelijke kleinigheden had bekommerd.

Het vrij karige souper bestond uit eenige plakjes koud vleesch, cake en koffie, maar het jonge meisje trok zich daarvan niets aan, daar ze toch geen trek had. Er woelde een chaos van gedachten in haar hoofdje. Die kwestie met Hillmore hinderde haar geweldig.

„Vind je . . . mijnheer Hillmore aardig?” vroeg juffrouw Grand op een gegeven oogenblik.

„Hij is wel amusant,” gaf Gracia toe.

„Hij schijnt jou bijzonder aantrekkelijk te vinden,” ging de oude vrijster voort. „Je begrijpt toch zeker wel, dat hij zich nooit druk om mij zou hebben gemaakt, als ik niet een jong meisje in huis had gehad,” zei ze lachend.

„Ik vrees, dat u zich moet ergeren over dit alles.”

„Beste kind, wat kan men anders verwachten, wanneer er een mooi, jong meisje in het spel is? Ik denk, dat hij veel geld heeft. Hij is nog vrijgezel. Hij zou een goede partij wezen en”

„Een huwelijk kan een hel zijn,” viel Gracia haar heftig in de rede. „En toch toch blijft een arm, jong meisje niet veel anders over dan te trouwen.”

Er kwam een schittering in de oogen van de oude vrouw.

„Maar je hebt nu toch zeker nog geen besluit genomen, Gracia? Ik moet je eerst nog op de hoogte brengen van een plannetje, dat ik gevormd heb. Ik zou . . . zou er voor kunnen zorgen, dat je toekomst verzekerd was, evenals die van Gloria Party.”

Het kwam Gracia voor, alsof zij droomde. Ze had neiging om te lachen en te huilen. Hoe was het mogelijk, dat deze oude dame, die wellicht slechts zelden haar dorpje verlaten had en zoo goed als niets van het werkelijke leven afwist, voor haar, Gracia Fair's toekomst wilde zorgen? Waarom? Wat beteekende dit alles toch?

Ze slaagde er evenwel in, kalm en op vriendelijken toon te antwoorden: „U is erg goed en u doet me aan Ludlow denken, die als het ware een moeder voor mij is geweest.” Bij de laatste woorden trilden haar lippen op een eigenaardige wijze.

Juffrouw Grand lachte evenwel niet. Een zachte blos had zich eensklaps over haar geheele gezicht verspreid en het leek, alsof er een nevel voor de oude oogen was gekomen

Toen Gracia een paar uur later in bed lag, gingen haar gedachten naar Richard. Ze voelde zijn armen

Moderne Kunst

Naar aanleiding van de herdenking van Spinoza's sterfdag heeft de „Koninklijke Begeer” te Voorschoten aan den bekenden beeldhouwer C. J. v. d. Hoef opdracht gegeven een klein statuetje van dezen wijsgeer te boetseeren. De kunstenaar koos zich het te 's-Gravenhage staande denken als punt van uitgang, doch bewerkte dit overigens geheel volgens eigen inzicht. Zoo is het kleine beeldje ontstaan, dat wij hierboven reproduceeren, en dat, door de Koninklijke Begeer in brons gegoten, met en zonder voetstuk door haar in den handel is gebracht.

weer om zich heen en den druk van zijn lippen op de hare. Ze schaamde zich zoo onbeschrijfelijk over die vluchtige liefkoozing aan Hillmore. Maar ze kon het toch niet helpen, dat er nog zoovele andere invloeden op haar inwerkten!

„Als Richard Maytower maar wilde verkoopen,” was de telkens weerkerende gedachte. Ze haatte dat bouwvallige, oude huis . . . het oude landgoed, dat de mooiste jaren van hun jeugd zou nemen en hun vermoedelijk, als ze oud waren, nog niets geschonken zou hebben. . . . Moesten ze daar hun gansche bestaan opgesloten zitten?

Daarna begon zij de zaak van de andere zijde te bekijken.

Wanneer Maytower aan Hillmore verkocht werd, zou Richard Devon een groot bedrag in handen krijgen, waardoor de geheele wereld voor hen geopend werd. Ze zouden rijk zijn en in een paradijs kunnen leven.

„Niettegenstaande hij dolveel van me houdt, zou ik hem er toch nooit toe kunnen overhalen,” piekerde ze. „Zelfs wanneer ik hem op mijn knieën smeekte En dat komt alleen, omdat hij niet weet, wat hij voor dit groote bedrag koopen kan. Hij kent de wereld niet: heeft er geen idee van, hoe uitgestrekt ze is. Hij moet zich los kunnen maken van Maytower, want hij weet niet, hoe heerlijk het leven kan zijn, wanneer men geld heeft.”

Den volgenden dag zag ze Gloria Party het hekje binnenstappen. Ze kwam juffrouw Grand en Gracia Fair uitnoodigen, bij hen te komen theedrinken. De oude vrouw begreep evenwel onmiddellijk, dat het

jonge meisje graag alleen met Gracia wilde praten.

„Ik zal wel naar haar kamer gaan, als ik mag,” zei Gloria dan ook dadelijk. Gracia zat ijverig linnen goed te stoppen en in den tijd, dat de meisjes met elkander praatten, liep de oude dame onrustig haar vertrek op en neer. Op een gegeven oogenblik drukte zij haar beide handen tegen haar magere borst en haar lippen bewogen zich.

„Ze voelen zich nu al tot elkander aangetrokken,” prevelde ze. „Oh, misschien zullen ze eens van elkander gaan houden”

Gloria nam kalm op Gracia's bed plaats en keek om zich heen. „Het is zoo grappig, u hier te zien zitten naaien, juffrouw Fair,” zei ze lachend.

„U kunt het niet vreemder vinden dan ikzelf. Ik moet alles weer van voren af aan gaan leeren en ik moet u eerlijk bekennen, dat ik me niet kan voorstellen, hoe het mogelijk is, dat zoovele vrouwen die dingen dagelijks moeten doen.”

„Wat kunnen ze anders beginnen, wanneer ze geen geld hebben om anderen voor hen te laten werken?” merkte Gloria op.

„Er zijn duizend dingen, die ik liever doe,” zei Gracia met een zucht. „Ik zou nu bijvoorbeeld op een paard willen zitten en uren achter elkaar rijden.”

„Ik kwam u en juffrouw Grand vragen morgen bij ons te komen theedrinken.”

„Oh, heel graag,” zei Gracia.

Gloria hield haar blauwe oogen thans strak op dat mooie, exotische schepseltje tegenover haar gevestigd en ze begon over alle mogelijke zaken te praten. Het gevoel van verlegenheid scheen haar merkwaardig gauw verlaten te hebben.

„Gisteravond dineerde mijnheer Hillmore bij ons en hij vertelde, dat hij u ontmoet had.”

„Ja. Hij is heel rijk, nietwaar?”

„Dat weet ik niet, maar daar hij bovendien van goede afkomst moet zijn, interesseert mijn moeder zich ten zeerste voor hem.” Er lag een cynische klank in de jonge stem.

„We waren van plan den auto te sturen om u af te halen,” ging ze even later voort. „De weg is heuvelachtig en het hart van juffrouw Grand is niet al te sterk.”

„Dat wist ik niet,” merkte Gracia op.

„Nu, zooals ik al zei, wilden wij onzen wagen zenden, doch toen mijnheer Hillmore hoorde, dat wij juffrouw Grand en u op de thee zouden verzoeken, stond hij er op u te komen afhalen.”

„Zijn auto is prachtig,” merkte Gracia op.

„Het tennisveld is in schitterende conditie, en als u misschien speelt”

„Ik heb vroeger altijd getennist.”

„Het spreekt vanzelf, dat wij een vierden man moesten hebben en daarom heb ik mijnheer Devon ook uitgenoodigd.”

Bij de laatste woorden ontmoetten de blauwe en groene oogen elkander en Gracia, die het best van de twee huichelen kon, zei langs haar neus weg:

„Ik heb met hem ook kennis gemaakt.”

„Dat wist ik,” gaf Gloria te kennen.

„Heeft mijnheer Devon u verteld, dat ik hem reeds den eersten den besten morgen, dat ik in Watercombe was, bezig was, zijn paard Tijger te dresseeren? Ik was zoo dom hem aan te zien voor”

„Voor zijn eigen knecht?”

„Ja, doch hij bezit zelfs geen rijknecht.”

„Hij heeft in het geheel geen bedienden,” zei Gloria. „Wist u dat ook al?” Gracia keek enkele seconden peinzend voor zich uit.

„Hij vertelde me niet, dat hij u ontmoet had,” haastte Gloria zich er aan toe te voegen. „Ik wist het echter toch. Toen u gisteren over Maytower sprak, begreep ik alles.”

„Ik heb toen ook iets ontdekt,” klonk het antwoord. Het leek Gloria eenvoudig onmogelijk toe, zoo kil en op een afstand te blijven, na hetgeen zij thans gehoord had.

Een zachte blos verscheen op haar wangen en haar jonge stem trilde, terwijl ze zei:

„Ik zou u — mag ik „je” zeggen? — iets willen vertellen. Het is misschien eigenaardig, maar ik heb verstrekt niet het gevoel, alsof wij vreemden voor elkander zijn. Hierdoor wordt alles ook zooveel gemakkelijker voor me. Ik . . . moeder wil niet hebben, dat ik Richard Devon ontmoet.”

„Waarom niet?”

„Waarom niet? Eenvoudig omdat hij arm is,” riep Gloria heftig uit. „Ik heb hem de laatste vijf jaren dikwijls gesproken, doch nadat moeder ontdekt had, dat hij zoo goed als geen cent bezat, heeft zij hem niet meer geïnviteerd. In heb hem nu uitgenoodigd . . . in moeders naam. Als hij nu komt, zal ze toch niets durven zeggen, veronderstel ik.”

(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre

De ernstige mijnrampen in Engeland

De vorige week is Engeland door twee zeer ernstige mijnrampen te Cwm (Wales) en Bilsthorpe (Nottinghamshire) getroffen. Niet minder dan 65 arbeiders vonden hierbij den dood. — Hierboven: eenige leden van de reddingsbrigade gereed om in de mijn te Cwm af te dalen. Beneden: een der slachtoffers wordt vervoerd.

Het fraaie landgoed „De Nienhof”,

een der grootste der provincie Utrecht, gaat helaas verdwijnen. Het schitterende kasteel wordt gesloopt en de terreinen, waarop zich uitgestrekte loofbosschen bevinden, worden verkocht. Hoewel het landgoed, dat bij Bunnink ligt, niet voor het publiek toegankelijk is, zal deze natuurschennis toch door velen worden betreurd.

Nederlandsch elftal—Ajax 3—0

Voor een geheel uitverkocht terrein speelde het Nederlandsche elftal, dat den 13en dezer in België onze kleuren moet verdedigen, Zondag l.l. een wedstrijd op het H.V.V.-veld tegen Ajax, die den wedstrijd met 3—0 verloor. Hierboven een drietal spelmomenten. Links: fraai kopwerk. Midden: Een ontmoeting voor het doel van Ajax. Rechts: Van der Meulen, doelman van het Nederlandsch elftal, grijpt bijtijds in.

Alice Nahon,

de gebenedijde Vlaamsche dichteres, die ook in ons land talrijke vereerders heeft, is benoemd tot hoofdbibliothecaresse van de Stedelijke Volksbibliotheek te Mechelen. Bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden verschenen van haar „Op zachte Vooizekens”, „Vondelingskens”, „Keurgedichten” (een bloemlezing uit de beide eerstgenoemde bundels), en eenige series „Muziekuitgaven”, twaalf gedichten op muziek gezet door Jules Borremans.

Autorennen op het dak van een huis

Te Parijs had de vorige week op een acht verdiepingen hoog huis een auto-race plaats, waarvan we hierboven een snap-shot geven.

Mevrouw Galliard-Jorissen

aan wie de Koningin en de Prins hebben opgedragen, aan Prinses Juliana eenige lessen te geven in de rhythmische gymnastiek.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Onze kamerplanten

Het water geven aan kamerplanten is schijnbaar een eenvoudige zaak. Inderdaad valt het evenwel nog niet zoo mee. Het is u een enkelen keer misschien wel overkomen, dat een plant dood ging, hetzij door te groote droogte, hetzij door overmatige vochtigheid. En toch was te weinig zorg misschien niet eens de oorzaak van het onheil. Het gaat er in deze in de eerste plaats om, te weten, waarop bij het gieten gelet moet worden. Dan zal er bij voldoende zorg niets te vreezen zijn.

Als we 's morgens met een vollen gieter naar onze plantenkinderen toestappen, gaan we om te beginnen één voor één de rij langs. Daar hebben we den gewonen Palm of Kentia met haar deftige, groote bladeren. Ze komt uit tropische streken, waar het warm en vochtig is, en zal hier in de droge kamer wel dorstig zijn. Haar aarde ziet er nog al droog uit. Dus den gieter gehanteerd en haar dorst gelescht. Naast haar staat een Clivia. Die heeft goede plannen, want tusschen haar blaren komt een platte, breede stengel te voorschijn; het is de bloemstengel met een trosje groenige bloemknopjes aan het uiteinde. Over eenigen tijd zal ze met haar oranje bloemen voor den dag komen. Maar eerst moeten ze nog wat groeien en daarvoor is water noodig. We begieten dus haar pot.

Waar de Clivia nog moet bloeien, is de Azalea al uitgebloeid. We hebben al haar vruchtbeginsels weggeknipt, zoodat elk spoor van haar bloemenschat verdwenen is. Het is een plant, die van vocht houdt. Zoodra haar kluit droog wordt, worden haar blaadjes geel. Dus daarvoor moeten we haar behoeden. Wanneer haar pot van buiten vochtig uitgeslagen is, heeft ze nog een vochtige kluit. Is dit niet het geval en voelt de aarde van boven droog aan, dan kunnen we haar flink begieten. Ze heeft echter niet alleen een hekel aan droge aarde, maar ook aan droge lucht. Als we haar blad met een plantenspuit besproeien, vooral wanneer het wat warm in de kamer is, zal ze er frisch blijven uitzien.

De Epiphyllum truncatum, een bladactus, denkt er anders over. Hij is niet gediend van veel vocht. Hoe zou het ook anders kunnen, want in zijn vaderland, d.i. tropisch en sub-tropisch Amerika, moet hij het soms langen tijd zonder een druppel water stellen. Hij vraagt daarom geen bespuiting op zijn blaren; evenmin als zijn andere cactus-broeders, en met den gieter zijn we eveneens voorzichtig. Alleen tijdens zijn bloei houden we hem vochtig. Overigens houden we hem eerder droog dan nat.

Zoo krijgt elke plant een beurt, en wordt behandeld naar haar eischen, welke het beste zijn na te gaan, door te bedenken uit welk land, uit welk klimaat ze afkomstig is, en of ze al of niet in een groeiperiode verkeert.

Onze wenkbrauwen

Fraaie wenkbrauwen geven ontegenzeggelijk een bijzondere uitdrukking aan een gelaat. Probeer maar eens op een plaatje de wenkbrauwen van een gelaat te bedekken of over te schilderen, zoodat zij onzichtbaar worden: het heele eerst zoo uitdrukkingvolle gezicht wordt flauw, het krijgt iets doms, er ontbreekt wat aan. Juist! Dat zijn de wenkbrauwen.

Wie gaarne mooie, volle wenkbrauwen wil hebben, wrijf des avonds met den vingertop een weinig sla-olie er overheen en borstele ze zachtjes. Des morgens wordt dit afgewassen, men wrijft er een weinig brillantine op en borstelt wederom zacht. Olijfolie of kokosolie is ook aan te bevelen. Wie heel flauwe, bijna onzichtbare wenkbrauwen heeft, kan er een klein beetje cosmetiek op strijken. Doch dit is een voorzichtig werkje. Men kiese nimmerzwart doch bruin en wrijf dit wederom met een weinig vet uit. Sommigen hebben den slechten smaak, een brutale, zwarte streep over de wenkbrauwen te trekken; noodeloos te zeggen, dat zulks leelijk en ordinaar staat. Een geverfd en opgemaakt gezicht is altijd leelijk en onnatuurlijk.

Sportpakje, bestaande uit zwart geplisseerd rokje en zeegroenen met zwart afgezetten wollen sweater.

om met een weinig vet uit. Sommigen hebben den slechten smaak, een brutale, zwarte streep over de wenkbrauwen te trekken; noodeloos te zeggen, dat zulks leelijk en ordinaar staat. Een geverfd en opgemaakt gezicht is altijd leelijk en onnatuurlijk.

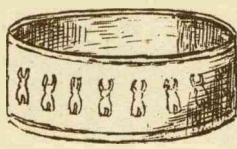
Wie bijv. gewend is een hardnekkig glimmenden neus met een laagje rijstpoeder te bedekken, diene dit te doen vóórdat de wenkbrauwen met brillantine zijn ingewreven, anders loopt men licht kans, dat de poederkorrels op de wenkbrauwen blijven kleven, wat heel slordig staat.

Voorwerpen, gemaakt van ledige cartonnen klosjes van haakzijde

Op bijgaande teekeningen vindt men eenige doosjes en een kandelaar, gemaakt van ledige cartonnen klosjes van haakzijde. Nos. 1 en 2 stellen eenvoudige servet-bandjes voor voor de kinderkamer. No. 1 is in harde kleuren geschilderd, terwijl op de midden-strook de naam van de(n) eigenaar(es) wordt geplaatst. No. 2 ziet er in werkelijkheid met den rand van achter geziene konijntjes snoezig uit. Men kan over de beschilderde ringen eventueel een heel dun laagje blank vernis aanbrengen.

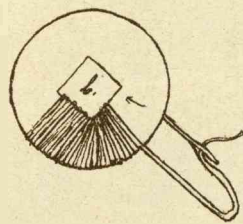

Afb. I.

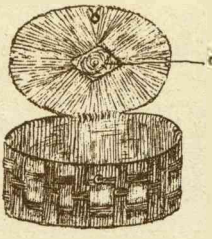

Afb. II.

De doosjes worden als volgt gemaakt. Men verwijdert eerst uit het klosje het zich in het midden bevindende cartonnetje (afb. 3) en omwoelt dit zooals is aangegeven met wol. Dit zal dienst moeten doen als deksel. Een tweede klosje omwikkelt men geheel, d.w.z. op de wijze waarop men een kaartje wol opwindt, dus zonder dat er de opening „b” op zichtbaar blijft. Dit wordt de bodem. Men zal opmerken dat bij de meeste klosjes het randje aan boven- en onderzijde eenigszins naar binnen is gebogen. Dit naar binnengebogen kantje vormt een steun voor den bodem. Alvorens den bodem er evenwel in te plaatsen, moet men eerst den ring zelf met wol

Afb. III.

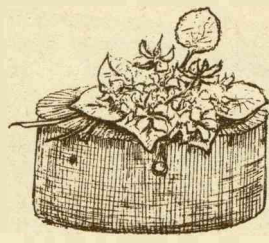

Afb. IV.

omwinden. Is dit gebeurd, dan kan men met dwarse draden tal van verschillende versieringen op den rand aanbrengen. Zijn ring en bodem omwonden, dan legt men het bodempje erin. Men behoeft dit niet vast te hechten, aangezien het door de wol zooveel dikker is geworden dat het goed klemt en door het onderste randje bovendien nog wordt tegengehouden. Nu haakt men een klein rond lapje, om de opening in het deksel dicht te maken. Men legt dit bovenop het deksel, dus onder het popje of onder de bloemetjes. Men naait nu met 'n wollen draad het deksel-

Afb. V.

Afb. VI.

tje aan het doosje vast (afb. 4). Op den ring wordt nu een klein bol knopje bevestigd en aan het deksel een klein lusje, hetgeen de sluiting vormt. Het doosje is nu klaar en er rest alleen nog de versiering op het deksel te maken. Op klein, in een gehaakt loid badpopje. Een wijd rand van het doosje valt (d.w.z. muts met breehet effect. Wanneer men daarin passend cartonnet als poederdoosje gekan het dienst doen om terijen in te bewaren. bouquetje boschviool-geen op een paars doosje een alleraar-vormt.

No. 7 stelt een voor. Bij een bord geplaatst sprookjesachtig heeft hier het dat in het klosdem gebruikt.

men een in heldere, goed gerangschikte kleuren geschilderd klosje, waarvan men aan den bovenkant het gaatje iets heeft vergroot, zoodat een kaarsje er juist in past. Het doosje schildert men in dezelfde kleuren en in weinig tijd heeft men een alleraardigsten kandelaar, die menigmaal dienst zal kunnen doen.

Afb. VII.

Schoenennieuws

In het komende seizoen zullen gekleurde schoenen een hoofdrol spelen.

Pastelkleuren, zacht rose, rozerood, baksteenrood en goudbruin zullen de voornaamste kleuren zijn voor overdag.

De avondschoentjes blijven zwart, wit, zilver en goudkleurig en voorts natuurlijk in alle lichte pastelkleuren.

Voor sport- en wandelschoenen zal men veel boxcalf, glacéleder en Suède zien; bij het gekleede namiddag-toilet worden lakschoentjes gedragen, ook Suède en glacéleder, echter geen boxcalf en voor in huis zwart satijn.

Als avonddracht: brocaat, satijn en gevernist leder. Behalve de sportschoenen met platte hakken en de onsterfelijke molière-schoenen, zijn de modellen voor 's avonds en overdag vrijwel gelijk; de avondschoentjes zijn echter bewerklijker van model.

Mode in... handdrukken!

Het is een typisch verschijnsel van onzen rusteloozen tijd, dat er in de meest onwaarschijnlijke dingen een „mode” ontstaat, d.w.z., dat de meest onwaarschijnlijke dingen tegenwoordig aan verandering onderhevig zijn.

Zoo is het met onzen handdruk.

Eenige jaren geleden gold het voor extra-deftig om den rechterarm in gebogen houding hoog op te heffen met een slap neerbungelend handje, waarvan, bij de ontmoeting met de beviende hand, de vingertoppen plotseling een geaffecteerd drukje gaven.

Daarna werd het mode, om een slappe, bewegingloze hand door een ander te laten pakken. (Wat er gebeurde wanneer twee elkander ontmoetende deftigheden dit allebei van plan waren, staat helaas nergens vermeld!)

Maar ook dat is alweer afgezaagd en wordt niet meer toegepast (gelukkig!). De nieuwste mode — en het wil ons voorkomen, dat het een heel hartelijke, goede „mode” is — is, een toegestoken hand met beide handen te grijpen en op de meest hartelijke wijze te drukken.

Wanneer iemand u dus de hand reikt... dan weet ge wat u te doen staat!

Recept

Panvisch.

Benodigd: 200 gram gekookte stokvisch, 2 à 3 uien, in schijven gesneden en gebakken, 500 gram koude aardappelen, 200 gram gekookte rijst, 1/2 L. stokvischwater, of gewoon water met overgebleven mosterd- of botersaus, 20 gram boter, paneermeel.

Bereiding: De stokvisch fijnhakken, en goed onderzoeken of alle graten er uit zijn. De stokvisch vermengen met de uien, aardappelen, rijst, saus, mosterd, vischwater enz. Het mengsel, zoodra het goed smaakt, in een met boter ingewreven vuurvast schotel doen, met paneermeel bestrooien, hier en daar een stukje boter leggen en in den oven bruin laten worden.

In groote gezinnen of in huishoudens met kleine kinderen is het veel eenvoudiger, van stokvisch panvisch te maken, dan ieder afzonderlijk te voorzien van alle verschillende gerechten, die bij een goed stokvischmaal behooren.

Onze gezondheid

Ontstoken oogleden.

Als zich korstjes gevormd hebben, mag men die nooit afwrijven, maar moet men ze altijd met warm water losweken; de oogranden met honig bestrijken verhindert het vormen van korstjes.

Gesprongen lippen.

Middelen hiertegen:

Bestrijken met coldcream.

Vochtig maken met warm water en daarna inwrijven met herten- of schapenvet of lippenpommade.

De gesprengene plekken beplakken met de veiletjes van een ei.

Bekoorlijk wandeltoilet van grijsblauwe wollen crepe met driedeeligen, geplisseerden overrok, gladde taille en wijduitlopende mouwen.

LIEFDE'S DWAALWEG

door DOROTHY BLACK

Vertaald door DICKY WAFELBAKKER.

13)

Alison zag, hoe een brandende blos Davids kaken overtoog en zijn handen zich tot vuisten balden. Maar zij zag ook, dat hij zijn uiterste best deed, zich te beheerschen. „Ik zeg nog eens, dat die japon haar niet kleedt,” zei hij bedaard. „Ik ben er altijd zoo trotsch op geweest, Alison mooie kleeven te zien dragen. Ze moet een nieuwe japon hebben en Goedenavond.”

Hij draaide zich om en liet hen alleen.

Basil stond hem eenige seconden na te kijken.

„Ik denk, dat hij nu zijn praatjes wel zal afleeren,” zei hij met een cynisch lachje. „Ik heb het hem even netjes en duidelijk gezegd. Het is vervloekt brutaal van hem zich in mijn zaken te mengen. Als je maar begrijpt, Alison, dat ik”

Alison stond echter niet meer naast hem.

Ze was naar het achterste gedeelte van de balzaal gelopen en had zich op een achter palmen verscholen bankje neergezet. Gewoonlijk was deze plaats in beslag genomen, doch gelukkig was dit thans niet het geval.

Ze vouwde haar handjes op haar schoot tezamen en keek peinzend voor zich uit. David en Basil hadden onaangenaamheden met elkaar gehad. David was het eenige familielid dat zij bezat en ze hield zooveel van hem. Basil had zich schandelijk grof tegenover hem gedragen en het was meer dan onhebbelijk, dat dit gebeurd was, na alles wat David voor haar had gedaan.

Ze voelde zich zoo wanhopig ongelukkig, dat ze niets bemerkte van hetgeen er om haar heen plaats vond. Toen ze op een gegeven oogenblik opkeek, zag zij Tollemarche Lomond voor zich staan. Hij was den laatsten tijd veel dikker geworden en zijn gezicht had een ongezonde, gele kleur gekregen.

„Wat is dat? Danst u niet? Dan kom ik bij u zitten,” zei hij hartelijk. „U ziet er erg vermoeid uit. Ik zal aan Basil zeggen, dat hij u een poosje naar Engeland of naar de bergen moet sturen, om eens wat verandering te hebben.”

Alison had hem nimmer bijzonder sympathiek gevonden. Hij was een van die buitengewoon knappe mannen, die iedereen, met wie zij in aanraking komen als dom en onontwikkeld schenen te beschouwen en zij had zich nimmer in zijn nabijheid op haar gemak gevoeld. Dien avond echter leek hij haar menselijker dan gewoonlijk toe.

„Ik ben ook moe,” antwoordde ze, haar best doende de tranen weg te dringen. „Wanhopig moe. Ik veronderstel, dat u geen gelegenheid heeft me naar huis te brengen?”

„Natuurlijk kan ik dat wel doen,” zei hij terstond. „Ga maar met mij mee dezen kant uit. Wij hoeven dan de hall niet door en niemand zal ons zien weggaan. Het is het beste, maar zoo gauw mogelijk te vertrekken, als u zich niet goed voelt.”

Hij leidde haar door den tuin.

„En hoe gaat het met Tait? Is hij een goede echtgenoot”

„Oh, ja,” zei Alison zwakjes. „Hij zal wel naar me loopen zoeken. Misschien wilt u het hem even gaan zeggen”

„Maakt u zich over hem maar niet bezorgd. Het kan hem totaal geen kwaad doen, als hij wat in angst moet zitten. Dat is uitstekend voor hem, anders wordt hij veel te egoïstisch.”

Toen zij in den auto zaten, begon hij over alle mogelijke onderwerpen te praten, welke Alison totaal niet interesseerden.

Alison luisterde dan ook ternauwernood naar hem.

„Kende u David, toen hij pas in Indië was?” vroeg ze eensklaps.

Hij keek haar verbaasd aan.

„Of ik Castor kende? Natuurlijk. Ik herinner me hem nog heel goed als jonge man. Ik kan me je vader en moeder ook duidelijk voor den geest halen. Castor schreef me, toen zij gestorven waren. Ik kon toen echter niets doen, daar mijn vrouw naar Engeland was vertrokken.”

„Hij is altijd als een vader voor me geweest,” bracht zij schor uit.

„Het is een beste kerel,” merkte het Districtshoofd op. „Een brave kerel.”

Toen hij naar het Gouvernementsgebouw terugreed zat hij zich af te vragen, waarom Basils vrouw hem over David had willen laten praten.

Een kleine zottin.

„Jij hebt me ook wat moois geleverd,” zei Basil nijdig, toen hij tegen middernacht thuiskwam. „Ik heb overal naar je loopen zoeken, totdat iemand me op een gegeven oogenblik kwam vertellen, dat je al een poos geleden was weggegaan. Ik ben niet van plan, me een dergelijk optreden van Castor te laten welgevallen Wat denkt die kerel wel?”

„Basil, wanneer je op die manier over David verkiest te praten, zal ik eenvoudig wegloopen, want ik kan het niet verdragen.”

„Ik zou niet weten, waarheen je op dit uur van den nacht moest gaan,” zei Basil bedaard, terwijl hij in zijn bed stapte en het muskietennet om zich heen trok. „Probeer eens redelijk te wezen; ik houd niet van die groote woorden. Ik zeg je nog eens, dat ik je meer omtrent je dierbaren David vertellen kan dan jij zelf.”

Er heerschte eenigen tijd een stilte, welke slechts verbroken werd door Alisons hartstochtelijk gesnik. Ze had haar hoofdje in de kussens verborgen en het

En aardig interieurkje.

Een Volendamsche schoone in haar typische kleederdracht tijdens het kaasmaken.

kwam haar voor, alsof haar hart breken moest. Wat scheelde ze dan toch!

„Ik was een kleine zottin,” redeneerde zij den volgenden morgen bij zichzelf, terwijl ze het verwarde haar uit haar oogen streek. „Ik moet probeeren alles weer in orde te brengen. Wij kunnen eenvoudig niet op deze manier doorgaan.”

Basil was in een uiterst beminnelijke stemming, toen hij van het kantoor terugkwam. Hij bracht haar alle mogelijke praatjes over, welke de ronde deden, gaf haar een lijst van de gasten, welke hij voor een diner wilde uitnoodigen en nam haar daarna mee uit rijden.

Ze kwamen David tegen en Basil riep hem een vriendelijken groet toe. Alisons hart klopte luid van vreugde. „Ze zullen dat onaangename gesprek beiden vergeten,” dacht zij bij zichzelf. „Ze zijn driftig geweest, dat is alles.”

„Oh, dat vergat ik je haast te vertellen,” zei Basil eensklaps. „Ik heb vandaag gehoord, dat David vermoedelijk overgeplaatst zal worden. Ik denk, dat hij wel weer midden in de wildernis terecht zal komen.”

„Toch niet naar Tharaton?” klonk het gesmoord.

„Ik weet het niet. Hier is hij echter allerminst op zijn plaats. Op mijn aanbeveling hebben ze het in het Hoofdkwartier met hem geprobeerd, maar ik heb al heel gauw zien aankomen, dat het zou misloopen.”

„Oh, hij is te oud om naar die wildernis terug te keeren,” kreunde ze. „Het is wreed Ze mogen hem niet daarheen zenden.”

„En waarom niet? Het is daar een prachtig bestaan voor iemand, zooals hij is. Men kan geld oversparen als water en dan”

Hij lachte op een ongunstige manier.

„En bovendien kan niemand dan precies nagaan hoe hij leeft.”

„Ik wil niet hebben, dat je zoo over David spreekt,” viel ze hem heftig in de rede. „Ik kan het niet verdragen en het is heel leelijk van je. Als je eens wist, hoe goed hij was”

„Het is mij een raadsel, waarom je ooit van hem bent weggegaan,” mompelde hij. „Waarom ben je niet met hem getrouwd, als je zoo dol op hem was?”

Dit was de eerste maal, dat het tot Alison doordrong, dat een dergelijk iets mogelijk had kunnen zijn.

„Je hadt je heusch niet om mij hoeven te bekommeren,” ging hij op spottenden toon voort. „Ik kan je de verzekering geven, dat honderden andere meisjes gelukkig zouden zijn geweest, wanneer ze met me hadden kunnen trouwen. Grace Lomond heeft zich eenvoudig voor mijn voeten gegooid. Ze had me evengoed een formeele liefdesverklaring kunnen doen.”

Gedurende het koude jaargetijde werd Alison voortdurend magerder.

„Waarheen ga je in de warme maanden?” vroeg Grace Lomond. „Vader heeft voor acht weken een huis in Talmyo gehuurd. Kun je niet van Basil gedaan krijgen, dat hij jou ook daarheen laat gaan?”

Op haar lieve, verlegen manier hield ze erg veel van Alison en ze was allerminst boos op het meisje, omdat zij met Basil was getrouwd.

Basil scheen er evenwel anders over te denken.

„Groote goedheid, waarover maken de menschen toch zoo'n drukte?” bromde hij. „Als ik in staat ben, de warmte te verdragen, moet jij het toch werkelijk ook kunnen. Je hebt den ganschen dag niets uit te voeren.”

Half April kwam Alison tot de ontdekking, dat zij een baby verwachtte.

Toen Basil thuiskwam, zat ze in een hoekje van de waranda gedoken en staarde peinzend voor zich uit.

Ze wist heel goed, dat men in een huwelijk gewoonlijk kinderen kreeg, doch ze had dit feit nimmer met zichzelf in verband kunnen brengen.

Alles veranderde hierdoor en haar leven zou heel anders worden. Het kon niet anders of Basil zou, wanneer hij het gehoord had, vriendelijker en zachter tegenover haar worden. Het was zulk een heerlijke gedachte, dat zij zich, wanneer het kindje er was, nimmer meer eenzaam zou behoeven te voelen.

In gedachten zag ze het kleine wezentje reeds voor zich en hoorde zij het verrukkelijke kindergebrabbel.

Hoe het kwam, wist ze zelf niet, doch ze wilde alles nog eenigen tijd voor David geheim houden, want ze was er van overtuigd, dat hij zich ongerust over haar zou maken.

Ze moest nu zoo gauw mogelijk babykleertjes beginnen te maken. Gedurende de lange uren, dat zij alleen thuis zat, zong ze kinderliedjes. Ze had zich voorgenomen het denzelfden dag reeds aan Basil te vertellen, doch ze had er toch niet toe kunnen komen. Het leek haar zoo moeilijk toe

Toen Basil op een avond op de sofa zijn pijp zat te rooken en al eenigszins begon te knikkebollen, deelde zij het hem stamelend en met een hoogroode kleur mede.

„Groote genade!” riep hij uit.

Het jonge vrouwtje had nimmer de mogelijkheid verondersteld, dat het een minder aangename tijding voor hem kon wezen.

„En wanneer?” vroeg hij kortaf.

„Ik denk tegen Kerstmis,” zei ze.

„Groote goedheid, dat stuurt mijn heele verlof in de war,” mopperde hij.

Gedurende de eerstvolgende weken werd er geen woord meer over dit onderwerp gesproken.

Alison zat voortdurend in angst, dat David hen zou komen bezoeken, want zij begreep, dat zij het hem dan natuurlijk zou moeten zeggen. Toen las zij op een dag in de courart, dat hij overgeplaatst zou worden naar Tharaton . . . Het kon dus niet lang meer duren, of hij zou wellicht voor goed uit haar leven verdwijnen.

Ze verborg haar gezichtje in de handen en snikte, alsof haar hart breken moest.

In de komende dagen was Alison ontzettend zenuwachtig. Wat zou ze moeten beginnen, als ze ziek werd en niemand om zich heen had om haar te verzorgen? Ze schrikte van alle mogelijke geluiden en dan beefde ze over haar geheele tengere lichaam.

In die dagen zag ze een man met een rond, bruin gezicht, dat geheel overdekt was met pokken, in den tuin voor het huis zitten.

(Wordt vervolgd).

**ONVERSCHIETBAAR
HOLBEIN VELVET**

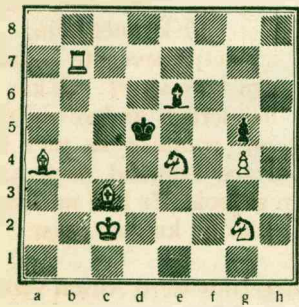

**EEN MATGLANZENDE
DUBBELZIJDIGE GORDIJN-
STOF 125 BR PER MTR 9.-**

Schaken.

PROBLEEM No. 120.

Van: H. van Hartingsvelt, te Amsterdam.

Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

Stand: Wit (7) Kc2, Tb7, La4, Lc3, Pe4, Pg2, pion g4.
Zwart (3) Kd5, Le6, pion g5.

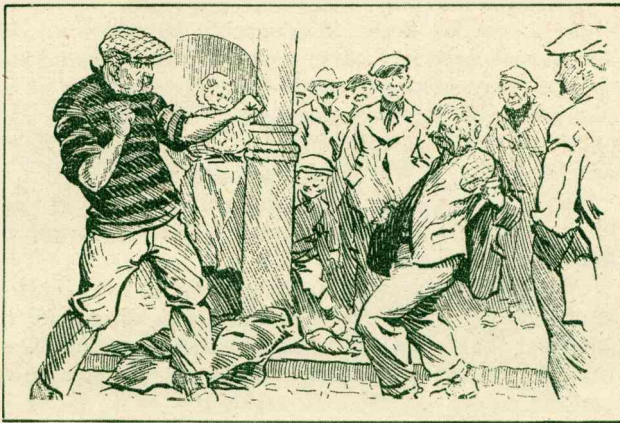
Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

OORZAAK EN GEVOLG.

*Dat een man vaak in z'n slaap praat,
Is voorwaar een logisch feit;
Dikwijls krijgt-ie van z'n eega
Overdag daarvoor geen tijd!*

De verbannene: „Nou, verbéél je maar niks, hoor! Ik ben uit nog wel fijner gelegenheden gegooid!”

Het kleine mannetje: „Vermóorden zal ik 'm! Is er dan niemand, die me tegenhoudt?!”

'T DRAADLOOS TIJDPERK.

*Je hoort en je leest niets dan: draadloos!
Zelfs vrouwlief gaat straks up to date,
Wanneer mevrouw Mode het voorschrijft,
Gewoonweg nog draadloos... gekleed.*

De brei-kampioene van het dorp: „De arme diertjes zagen er zoo koud uit met dit ongezonde weer! Daarom heb ik voor elk een — jumpertje gebreid.”

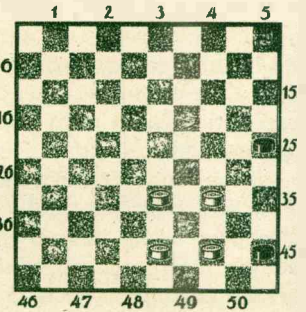
Dammen.

Onze Oplossers-Wedstrijden.

Iedereen kan hieraan ten allen tijde deelnemen door het inzenden der oplossingen, uiterlijk binnen 12 dagen, aan Geov. van Dam, „De Zonnestraal”, Baarn. Voor iedere goede oplossing wordt één punt toegekend. De volgende prijzen worden doorlopend beschikbaar gesteld: A. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die achter-eenvolgens 20 problemen goed oplost en B. een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal 50 problemen goed oplost, waarbij de punten, behaald in A, voor zoover daarmede géén prijs gewonnen werd, altijd geldig blijven voor groep B. Ten gerieve van de oploss(t)ers worden door den Ned. Dambond tegen den kostprijs officieele „spelreglementen” beschikbaar gesteld. Toezending van een exemplaar volgt na ontvangst van 12 cts. in postzegels.

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 142
van M. C. o. e., Amsterdam.

De diagramstand moet zijn:
Zwart 2 schijven op 25 en 45.
Wit 4 schijven op 33, 34, 43 en 44. Wit speelt en forceert de winst!

OPLOSSING No. 139.
(Le Bleu).

De diagramstand in cijfers was: Zwart 6 schijven op 1, 8, 10, 19, 20, 30 en 1 dam op 47. Wit 9 schijven op 17, 21, 27, 28, 31, 33, 39, 42 en 43. Wit wint door 39—34! (een verrassend offer, zwart moet er nu 4 slaan met 30 x 26), wit 17—12!! (47 x 7, komt op zijn plaats), wit nu het fraaie tempo 27—22, zwart 26 x 17 en wit 22 x 4! Keurig!

„Zeg, ouwe jongen, heb ik verleden week niet vijftig pop van je geleend?”
„Nee, ik kan me er niets van herinneren.”
„Och, dan heb ik 't natuurlijk weer vergeten te vragen. Kun je ze mij nu leenen?”

Stem in het donker: „O, Richard, waarom heb je het licht uitgedraaid?”

Verstandige jongeling: „Ik wou kijken of mijn pijp nog brandde.”

VOOR DE JEUGD

CURSUS IN PAPIERVOUWEN.

X.

Zijn we de vorige maal aan het schepenbouwen geweest, thans willen we onze bouwkundige kennis eens aanwenden om een huis samen te stellen. Een huis dat er ongeveer uitziet als Afb. 1. Dit huis ziet er zoo op het oog heel eenvoudig uit, maar het is nog niet zoo eenvoudig om het te maken en daarom moeten jullie goed opletten,

Ge neemt allereerst een vierkant stuk papier. Het moet natuurlijk stevig wezen. De grootte van het papier kunnen jullie zelf kiezen. Als je er maar aan denkt dat het papier dubbel zoo groot moet zijn, als het huis dat je denkt te bouwen. Wil je dus het huis 10 cM. lang maken, dan is daarvoor een stuk papier nodig dat minstens 20 cM. lang en breed is.

En nu aan het bouwen! We hebben dus een vierkant stuk papier, teekenen dit met een potloodstreep precies doormidden en noemen deze streep a—a (zie afb. 2). Die beide helften deelen we weder in het midden door, waardoor we de strepen b—b en c—c krijgen (zie afb. 3 en ook 2). Nu vouwen we het papier op de strepen, waardoor het er uitziet als afb. 4. We maken de vouwen goed scherp en strijken dan het papier weer glad.

Nu opgepast! Men teekent nu door de dwarse vouwen twee overlansche lijnen en noemt die lijnen d—d en e—e. Die beide lijnen moeten even ver van de hoeken 1, 2, 3 en 4 verwijderd zijn als de vouwen b en c (zie afb. 5). Nu ontstaan aan de kanten vier kwadraten. Die kwadraten worden nog eens door twee overlansche strepen doormidden gedeeld (de

lijnen f—f en g—g op afb. 6). Als we daarna nog acht schuine lijnen trekken, dan ziet ons papier er precies eender uit als deze laatste afbeelding. Die schuine lijnen moeten juist zoo getrokken worden als op de afbeelding staat, dat wil zeggen: de lijn van c naar o moet even-

lang zijn als de lijn van c naar lijn d, zoodat van de genoemde driehoeken alle zijden even lang zijn. Men krijgt dus vier gelijkzijdige driehoeken, waarvan de punten o een weinig onder de vouw a—a liggen (die het niet geheel begrijpt moet afb. 6 maar eens goed bekijken).

Zijn we met onze verdeling naar wensch gered, dan bezien we eens aandachtig afb. 7. Hierop zien we verschillende dikke lijnen en tevens met schrapjes zwartgemaakte driekante vakjes. Ge begint nu overal waar de dikke strepen zijn, deze door te knippen of te snijden en vervolgens het papier op alle stippellijnen, behalve op de lijnen f en g om te vouwen. Ge ziet dan dat het onderste middenvak de voorzijde van het huis voorstelt met deuren en vensters; de twee volgende middenvakken vormen het dak waarboven op de plaats de schoorsteen komt te staan en het bovenste middenvak is de achterkant van het huis.

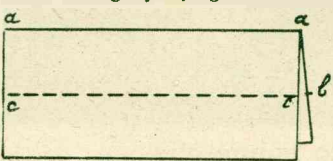
Dat is alles gemakkelijk te begrijpen, nietwaar. Minder eenvoudig is het de zijkanten van het huis te vormen. Ge ziet dat het huis inplaats van twee zijkanten er vier heeft. Dit is nodig om deze zijkanten zonder plakken vast te maken, want als ge de dikke lijnen overal goed hebt doorgeknipt, dan zult ge zien, dat de zijgevels A, die twee insnijdingen hebben, door de insnijdingen van de gevels B kunnen worden geschoven, terwijl de zwartgestreepte hoeken naar binnen worden gevouwen en dus onder het dak komen te zitten. Op afb. 1 kunt ge zien hoe het zijvlak in elkaar geschoven zit. Hiermede is het huis klaar en behoeft er nog alleen maar een schoorsteen op geplaatst te worden, want een huis zonder schoorsteen in dezen kouden tijd zou niet bewoond kunnen worden.

We maken dus een schoorsteen van een vierkant stuk papier en verdeelen dit overlans in vijf deelen (zie afb. 8). De op deze afbeelding aangegeven schuine hoeken knippen we uit en de laatste reep wordt aan de eerste vastgeplakt. De schoorsteen kan ook zonder plakken, evenals de zijwanden van het huis in elkaar worden geschoven. Voor wie het nog niet duidelijk is, hoe dit ineen-sluiten moet geschieden, zullen we een volgenden keer bij het bouwen van een toren nog eens een duidelijke afbeelding geven.

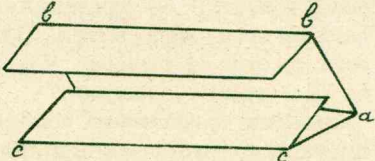
Laten we goed zijn voor de dieren, maar laten we toch niet zoo schandelijk overdrijven! Zoo woont er b.v. in Californië een zeer rijken pachter, wiens vrouw op haar landgoed niet minder dan honderd honden, alle pracht-exemplaren, er op na houdt!

Nu onlangs kwam er één van die exemplaren te overliden en onmiddellijk liet de wanhopige vrouw het lijk balsemen op de wijze der oude Egyptenaren. Ook liet zij toebereidselen maken voor een plechtigen lijkstoet, die ook gevolgd werd door alle andere honden, netjes in toom gehouden door de bedienden van het landgoed. Al haar honden zijn natuurlijk ook „echte” rasdieren, zoodat mevrouw een hele collectie er op nahoudt, waarvan menig exemplaar zelfs duizenden dollars heeft gekost!

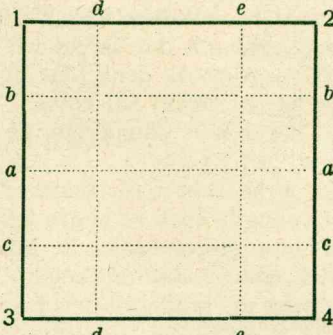
Dat we goed zijn voor onze huisdieren en hen niet noodeloos leed aandoen, is zeer zeker te prijzen en verwachten we ook van onze neven en nichtjes, maar de zorg van deze Californische dame was toch wel wat overdreven. OOM TOM.

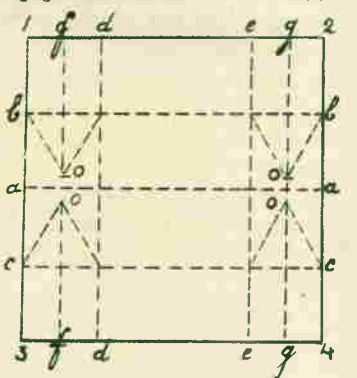
Afb. 3.

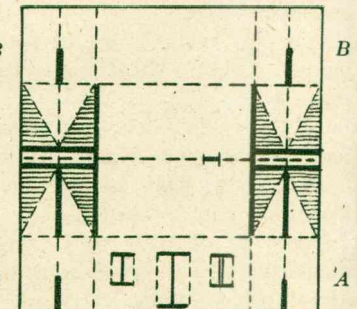
Afb. 4.

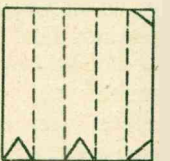
Afb. 5.

Afb. 6.

Afb. 7.

Afb. 8.